

ĎEDIC BEZ OSUDU

PETR ČEPA

DĚDIC BEZ OSUDU

Petr Čepa

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Říkonín 22, Říkonín

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako 1. tištěnou publikaci

v edici SOLIS, první tištěné vydání.

Autor © Petr Čepa

Redakce: Emilly Ross

Korekce: Lucie Zubalíková a Tomáš Rejc

Kontrola: Monika Kurucová

Obálka: Zuzana Válková

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-16-6 epub

ISBN 978-80-53005-17-3 mobi

ISBN 978-80-53005-18-0 PDF

Anotace

Pamatuješ si? Když jsme byli malí, skákali jsme z útesu do vody pod Srázy. Jednou... jednou sis zlomil ruku a pak se děsil těch skal. Když jsi po mně chtěl, abych utekl s tebou ze Srázů, abych skočil po tvém boku... bál jsem se já, přiznávám, ale měl jsem to udělat.

Nyní jsi, Ellene, tak daleko od nás a uchvatitel drží náš domov v oce-
lovém sevření. Krev a noční můry – to jsou jeho zbraně.

Propast, kterou ten muž, ten netvor otevírá pod našima nohama, je
den ode dne větší. A z té temnoty nekonečných hlubin a z tajemných
odlesků zrcadel cosi hledí zpět na nás.

Na každého z nás, na každé dítě, ženu i muže.

Vím, že vedeš vlastní válku ve jménu rodu, z jehož krve pocházíš.

Nám na Srázech už ale dochází čas.

A tak se tě ptám, ač vím, že má slova odnese vítr, a ty je nikdy ne-
zaslechneš.

Budeš mě následovat tam dolů, do propasti? Skočíš se mnou?
Ještě jednou, naposledy?

Bylo krátce před polednem, když se u pastvin náležících rodině Meronů už po celá desetiletí zastavilo několik mužů. Vedoucí jezdec rychlým pohledem zkontroloval prázdné stavení a sesedl ze svého svalnatého grošáka. Konejšivě pohladil svého hřebce po nozdrách a veda jej za uzdu vstoupil na dvůr tohoto maličkého statku, jenž patřil jeho vazalům. Ostatní muži, po zuby ozbrojení, avšak se zbraněmi v pochvách, jej ihned napodobili a stejně jako jejich lord nedbali na množství bahna, jež jim sahalo až ke kotníkům jejich kožených bot. Na první pohled nebyl statek příliš rozlehlý. Majitelé jistě patřili mezi trochu movitější obyvatele okolních lén patřících rodu de Palů.

Celý pozemek lemovala kamenná zídka, která svým vzezřením prozrazovala, že pamatuje již mnoho rozkvetlých jar a ještě víc chladných a krutých zim. Na mnoha místech již zubaté kameny vypadaly a nyní v jejich stínech vyrůstaly drobné sněženky, které se už už chystaly rozkvést a potěšit farmářovy dcery svou krásou a vůní. Po levé straně dvora se nalézaly dlouhé stáje. Mezery mezi hnilobou napadenými prkny byly vycpány slámou, která při prudké oblevě rovněž podléhala zkáze. Střecha se prudce svažovala směrem na západ, kde krovy přesahovaly přes zídku a odváděly tak dešťovou vodu pryč do polí. Krytinou byly obyčejné došky vyrobené z rákosí rostoucího minulé léto na březích nedalekých rybníků. V hlubinách stáje spokojeně odfrkávali dva tažní koně, které jejich majitel často využíval při práci v lese či při jarní orbě. V malé ohradě z březových větví, přilepené k severní zdi stáje, se spokojeně vyvalovala prasata a po bahnitém dvoře pobíhalo několik slípek. Na druhé straně, blíže k jezdcům, se nalézala velká sýpka čtvercového půdorysu, jež sdílela jednu stěnu s větším domkem. Na rozdíl od stáje byl postaven z poctivých šedých kamenů spojovaných maltou.

Severní stěnu obepínal vždy zelený brečťan, který již pokrýval i dobrou polovinu střechy. Na kameny zvýšené terase, obepínající celý dům jako prstenec, ležel na měkkých ovčích kožešinách starý pastevecký pes. Nevzrušeně pohlédl na dorazivší muže. Když se ujistil, že nebezpečí od nich nehrozí, obrátil svou pozornost znovu na poslední kousky masa, dosud ulpívajících na dlouhé stehenní kosti uloveného jelena. Sídlo bylo prázdné a několik okamžiků se dvorem rozléhalo jen ržání a tlumený praskot kostí. Tu však jeden z mužů oslovil svého lenního pána a hlubokým hlasem přehlušil vše ostatní.

„Lorde Palo, kde jsou všichni? Jejich zpráva zněla naléhavě a oni na vás ani nepočkají, aby vás přivítali?“ otázal se rozmrzele a vztekle se pokusil nakopnout slepici, která se k němu až příliš přiblížila. Minul však a zvíře s poděšeným kdákáním zaběhlo za stáj. Oslovený si jen povzdechl.

„Lidé jsou zde jiní, Matthiasi. Na svých vyjížděcích vždy projíždím tímto krajem. Vidí mou osobu tak často, že by mě každý poznal i v otrhaných hadrech a o žebrácké holi.“

„Přesto,“ nehodlal se vzdát svého názoru tak lehce Matthias, „zde měla zůstat alespoň jeho dcera či nejmladší syn. Netušíme, kam máme jít a –“

Palo jej však nenechal dokončit větu. „Pravděpodobně se již vše rozkřiklo,“ uvažoval nahlas a bezmyšlenkovitě upravil vázání svého pláště, „nepochybně jsou všichni lidé z celého okolí na horní pastvině Meronů. Ano, vím, kam máme jít. Přímo pod les. Nemohu jim to mít za zlé. A pokud já nic nevytýkám svým poddaným, neměli byste ani vy, pánové.“ Muž za jeho zády již nenamítl ani slovo. Urozený lord tedy vykročil kupředu, avšak jeho kůň jej odmítl následovat. Když se mladý vévoda obrátil, užířel, že všechny koně jeví podivné a nezvyklé známky neklidu.

„Co to s nima je!“ zavrčel voják a marně škubal za uzdu ve snaze přinutit svou klisnu ke spolupráci.

„Cítí to,“ odvětil prostě Sentrey, „musíme je zanechat zde. Tomáši, odved' je do stáje a ohlídej to tu, než se vrátíme. Do hodiny jsme snad zpátky.“ Ještě naposledy pohladil svého hřebce a pak zamířil rychlým krokem kolem hospodářských budov vzhůru do kopce, ke vzdálenému lesu. Tiše a rychle, jako jeho vlastní stín, jej následovali dva muži, jeho osobní stráž. Sentrey Palo, vévoda z Cairn Pala, syn Selwyna, syna Seise Hromového kladiva, totiž nebyl obyčejným lordem, kterých bylo v tomto království tolik jako stromů v lese. Patřil do nejužšího okruhu králových rádců a jako jeden z Pětice pomáhal vládnout nad celou zemí. Ve službách Erika II., z rodu Almorů, strávil již dva dlouhé roky. Neustále cestoval mezi svými lény a hlavním městem. Byl by dozajista schopen vyjmenovat každou z dvaceti zastávek na dlouhé pětidenní cestě. Tohoto muže moc netěšilo být nepostradatelnou součástí Rady, neměl ale příliš na výběr. V první řadě se jednalo o obrovskou čest, jejíž význam se nedal zpochybňovat. Sentrey však poznal záměry každého člena a byl ve skrytu duše rád, že může hájit zájmy svých krajů.

Byl nesmírně důležitý, zdálo se však, že jeho postavení na něm nezanechává vůbec žádné stopy. Na rozdíl od mnohých jiných nevyhledával divoké slavnosti, při kterých teklo víno proudem, ani netoužil po pestrých a drahých šatech. Tento skromný mladý muž nejraději nosil vlnitý plášť tmavě zelené barvy a kožený oděv zemitých odstínů. Sentrey Selwyn Palo byl totiž lovec. Mnohdy lovil se svými přáteli divokou zvěř, jež svým řáděním ohrožovala jeho kraje. Ze své kuše a luku však nikdy nevystřelil šipku jen pro potěchu ze zabíjení. Takový nebyl.

Dunivé zarachocení z dalek jej přinutilo zastavit v polovině vodou promáčeného svahu a upřít bystré tmavě modré oči k nestálé jarní obloze. Studený větřík ze severu zčechral Palovy krátce zastřižené vlasy odstínu čerstvě zorané zeminy a donesl k jeho nosu nepříjemný zápach rozkladu. Pohlédl přímo před sebe a sotva o několik desítek metrů dál ušel poslední ohradu až na okraji samotného lesa. Jeho impozantní smrky se hrdě tyčily vysoko nad hlavy sročeného davu. Mladý lord si ztěžka povzdechl. Pověst se tedy rozšířila mnohem rychleji, než doufal.

„Máme je rozehnat, pane?“ otázal se Matthias a položil ruku na jílec meče. Sentrey s nevěřicným pohledem pouze odsekl: „Vrať se dolů na statek a zůstaň tam! Torosi, ty mě následuj.“ Zapuzený strážce jen cosi vztekle zabručel pod vousy a pyšným krokem rázoval po svahu dolů.

„To je ale kus idiota,“ povzdechl si Sentrey a se vztekem sledoval, jak se muž vzdaluje.

Toros si významně odkašlal. „Někdy mívají urození i prostí lidé stejné názory, což je podivuhodné, nemyslíte?“ pravil neadresně a rozhlížel se po okolí. Palo se tiše usmál. Lehce kývl hlavou a oba vyrazili k lidem.

„Pokud si dobře pamatují, platím vás za osetá pole a obstaraná zvířata,“ zabručel nespokojeně za zády oslovených Sentrey a bedlivě si prohlížel tváře všech, jež se k němu obrátili. Bez jakýchkoliv námitek se dav začal rozpadat a čumilové zamířili zpět na své vlastní pozemky. Z davu zůstalo posledních několik mužů a žen a Sentrey moc dobře věděl, s kým má tu čest.

„Rodina Meronů?“ otázal se opatrně a muž s vlasy zbarvenými stříbrem jen lehce přikývl.

„Je mi ctí, lorde Palo,“ pravil a spolu s rodinou se uklonil. Světlovlasá dívka, ne starší než patnáct let, svého lorda hltala očima. Sentrey si ji dobře pamatoval. Vždy, když projížděl kolem jejich sídla, nabízela mu v letních vedrech ledově studenou vodu z hluboké studny,

kterou lord Palo pokaždé s vděkem přijal. Povzbudivě se na ni usmál, jeho úsměv však brzy odezněl; to když spatřil důvod, proč jej zavolali.

„Smečka vlků?“ položil otázku Toros a znechuceně se zašklebil.

„Spíše medvěd, ale hodně velký,“ namítl zamyšleně Sentrey a pozorně prohlížel rozervané tělo berana. Pohled to byl jako z jiného světa – celé břicho bylo pryč, rozsápané a pravděpodobně sežrané, a všude kolem, jako červi plazící se k mrtvole, ležely slizké zbytky toho, co kdysi bylo střevy.

Sentreyův žaludek se trochu zhoupł, silou vůle a pomyšlením na mnohem příjemnější věci tuto nevolnost opět zahnal. O několik metrů dál ležela v tratolišti krve zlomená pastevecká hůl se zvonečky. Tělo nebohého pasáčka již jeho rodina odnesla a nepochybně i pohřbila na svých lukách.

„Z toho kluka si nic neukousl,“ vmísil se náhle nejstarší Meron a posunkem ukázal na vedlejší louky, patřící rodině mrtvého chlapce. „Jen mu zlomil vaz a roztrhal ho.“

„Mně je zle.“

Sentrey jejich prázdná slova nevnímal, neboť jej náhle nepříjemně bodlo u srdce, když si vzpomněl na starý pár farmářů a na radost, jakou měli, když se po dlouhých letech jejich svazku konečně narodil chlapec. *Určitě již nemohou mít děti*, pomyslel si posmutněle a zaplavila jej vlna výčitek a pochyb.

„Zajímavé,“ podotkl jeho strážný, „nezdá se, že by toho moc sežral. Zvířeti chybí břicho, ale takový medvěd sežere mnohem víc.“

Sentrey přitakal. „Souhlasím. Tohle zvíře i toho pasáčka zabil jen tak, pro nic za nic. Nebyl hladový, nebyl v ohrožení a zabíjel.“

„A za bílého dne,“ dodal ustaraný Meron.

Lord Palo znepokojeně pohlédl do příšeří lesa. Ten tvor mohl kdykoliv znovu přijít a znovu vraždit. Dokud umírala pouze zvířata, byl ochotný tolerovat medvěda ve svých lesích. Pár zlatých několikrát do roka za ztracenou ovci nebyla částka, kvůli které by si Sentrey trhal vlasy, či by se dožadoval medvědí kožešiny před svým krbem. Smrt dítěte však byla něčím zcela jiným. Mohl za ni i on, uvědomoval si a po zádech mu běhal mráz. Možná měl opustit své staré způsoby a pro jednu zabít i tvora, který nic zlého neudělal. Měl tak učinit a hluboko v sobě to věděl.

Bude jednat. Hned. Byl však zkušeným lovcem, a tak si moc dobře uvědomoval, že jít sám na lov proti jeskynnímu medvědovi by mohla být docela dobře jeho poslední výprava. Nebude namyšleným hlupákem. Nepojede sám.

„Vyraz pro Ellena. Dlouho jsme nebyli na lovu –“

Toros jej přerušil tichým zakašláním. „Pane, Ellen Renar má dnes večer zcela jiné povinnosti. Nemyslím si, že by bylo vhodné –“

„To máš pravdu,“ oplatil mu jeho nevychovanost Sentrey, nesnášeje, když jej cizí lidé poučovali o dobrém vychování, „nicméně se dozajista rád zúčastní lovu. Počkám na něj na jižní stezce.“ Muž již nic nenamítal a pouze přikývl.

„Nedokážu si představit, že by toho chlapce lákal více domluvený svazek než lov s jeho přítelem,“ pravil lord z Cairn Pala a po tváři se mu rozlil pobavený výraz.

Zamířil a tiše přemýšlel. Během dvou hodin této hry padlo již mnoho desítek karet, mladík si však nebyl jistý, zda kdokoliv z jeho protihráčů zasáhl i tarotovou korunu. Lehce posunul šíp a zamířil jeho hrot kamsi do dvou třetin výšky dosud neprostřelené karty. Koutkem oka zkontroloval zástavy svého rodu na šedých zdech pevnosti a pak znovu obrátil svou pozornost k terči. Tiše vydechl a tětíva vyklouzla z jeho prstů. Šíp prolétl vzduchem, jako kdyby nic nevážil, a zabodl se přesně do míst, na která Ellen mířil. Zpod přístřešku vyšel kapitán a trhnutím vyňal jeho střelu, aby prohlédl zasaženou kartu. Protihráči čekali v tišiu, než se muž s páskou na rameni obrátí k nim a zcela vážně prohlásil: „Tarotová královská koruna. Ellen bere groše.“

„K čertu!“ zasténal zklamaně hraničář po Renarově boku a sklopil dlouhý luk k zemi.

„Zase vyhrál,“ zareptal panoš v koženém oděvu se širokou suknicí a vztekle přihodil další dva stříbrné do hromádky mincí, která vzápětí zmizela v drobném koženém váčku Ellena Renara.

„Do alrothonského pekla s tebou,“ zavrčel další z hráčů a vztekle praštil lukem o dřevěný stůl se zabodanými šípy.

„Pokud neumíte prohrávat, nehrajte a především – nesázejte,“ poznamenal trochu arogantně mladík a nastavil dlaň k poslednímu hraničáři. Ten velmi neochotně odevzdal poctivě vydržené groše svému protivníkovi.

„Nechápu, proč s touhle muškou a rodovým erbem ještě nevelíš oddílů na hranicích,“ zareptal, ale usmíval se, ohromen střeleckým umem protihráče.

„Strýc mu to zakazuje – prý aby se nezranil,“ píchl do vosího hnízda jeden z mužů a Ellen jej ihned zpražil ledovým pohledem.

„Nezakazuje,“ opáčil chladně, byť to nebyla pravda, „jen nechce, abych ztrácel čas po boku některých idiotů, kteří by netrefili fregatu na deset kroků!“ Ještě než slova dořekl, věděl, že přestřelil.

Hraničáři byli více bratrstvo než oddíl vojáků a žádnou urážku si nikdy nenechali líbit. Bojovali jeden za druhého, ne pro království, ne pro své rody. A tahle urážka se dotkla každého z nich.

Vzteklé mumlání zesílilo, když se mladík rozhodl bez dalších slov odejít a zamířit do velké síně. Chvatné kroky a dotek čísi paže na rameni jej však přinutily zastavit u okraje schodiště. „Ellene, stůj...“

„Nenechám se...“ vyprskl vztekem na odpověď a obrátil se tváří v tvář kapitánovi, očekávaje jeho přísný a tvrdý pohled. K jeho překvapení však na něj muž hleděl s pochopením a hořkým úsměvem.

„To ale neznamená, že musíš urážet jiné, nebo snad ano?“ pravil přísněji, než měl v úmyslu a jeho otázka se dožadovala odpovědi.

„To ne, ale...“ namítl mladík a marně se snažil potlačit projevy studu, který jím náhle otřásl.

„Ale vytočil tě on, ne všichni moji lidé,“ zdůraznil kapitán a přátelsky mu stiskl rameno na znamení, že s ním mluví jako se sobě rovným a že jej nekárá. Mladík se přerývaně nadechl a začervenal se, vědom si skutečnosti, že mu opět zcela zbytečně ujely nervy.

„Promiň,“ uznal svoji chybu Ellen, jehož tváře se barvily do načova, „omluvím se jim, ale jemu –“

„Nemusíš, vyřídím jim to,“ uklidnil jej muž a mrkl na něj. Ellen se otočil k odchodu, nadále se nezajímaje o hraničáře.

„Poslyš, kdybys chtěl, napíšu Imarilovi, generálovi hraničářů u Orlich Výšin. Vzal by tě do výcviku, dojednal by to s králem, obešli by nařízení tvého strýce. Víím, co je zač. A víím, čím jsi ty,“ zvolal za odcházejícím Renarem.

„Děkuji, uvidím, co s tím,“ opáčil mladík, a aniž by se namáhal otočit, s očima dál upřenýma do bahna odkráčel. Kvůli svým myšlenkám, do kterých byl ponořen, si takřka neuvědomoval, co mu kapitán nabídl. Bylo mu sedmnáct a dosud se nestal ani panošem, ani vojákem – byl ničím, jak mu nyní milostivě připomněl jeden z hrdých obránců království. Malý Jarod z pekárny již tři roky dělal panoše u rytíře Doriana Anselma, u muže proslulého ze všech turnajů napříč královstvími. Tomu chlapci bylo dvanáct. Vztekem zaskřípal zuby, tak jako pokaždé, když si uvědomil, že strýc mu tohle dělá naschvál. Shazoval jej, ponižoval před všemi v okolí...

„Ellene,“ pravil konejšivě strážný a pokusil se jej povzbudit úsměvem, Renar však kolem přítele jen nevzrušeně prošel a zmizel ve stínech předsálí hodovní síně. Úspěšně ignoruje strýcem nastavená pravidla, otevřel dubová vrata do hlavního sálu a zabláčenými jezdeckými botami podupával sny svého opatrovníka o dokonalé zasnubní večeři. Ozvěna se nesla halou, když kráčel dál do jejího středu, sledován mnoha služebníky a rovněž i bezpočtem orlic – vyšitých na zástavách, vytesaných v kameni či vyřezaných v dřevěných sloupech.

Tiše je míjel bez jediného slova a mnozí ze sloužících – mladíkových přátel – užířelo v jeho tváři chmurné myšlenky. Každý v okolí, a obzvláště lidé v sídle, tuto skutečnost velmi dobře viděl. Kuchařky, staří

rytíři, učitelé šermu a lukostřelby, štolbové... všichni si Ellena pama- tovali jako dítě a vnímali změnu, kterou prošel.

Z malého chlapečka, veselého, zvědavého a milého se stal zachmu- řený mladík, se sklony k prudkým výbuchům vzteku a aroganci. Avšak ve dnech, kdy Julian Renar, lord protektor Říčních srázů, nebyl přito- men v sídle a nalézal se na obchůzkách panství, byl Ellen takřka jiný člověk. Lidé jej měli rádi, protože se za ně dovedl postavit a začít pro ně divokou hádku s člověkem, kterého nenáviděl. Nikdo nikdy nepo- chopil, proč Julian Renar tak moc nenávidí syna svého mrtvého bratra.

Ellena to zpočátku bolelo, pak mrzelo, ale nyní už strýci oplácel stej- nou mincí. Dlouho snil o tom, že se stane panošem, bude vycvičen rytířem a pak si i vydobude rytířské ostruhy na královském turnaji. Tyto sny však byly nenávratně pryč.

Jiná touha však byla zrozena – touha uniknout z tohoto bludného kruhu, dostat se pryč od Juliana Renara. Ellen Renar toužil utéci z vlastního domu. Co si jej však drželo a bránilo jeho mysli a tělu used- nout na hřbet černého hřebce a vydat se do dále. Byla to víra. Stále věřil, že se vše ještě může změnit.

Opřel luk o smrkovou desku hodovního rodového stolu a usedl na starou, avšak dosud nerozviklanou lavici.

Už je skoro čas, už jen několik hodin, prolétlo mu hlavou při pohledu na mdlé paprsky slunce, zmateně tančící ve skleněných vitrážích. Ti- cho sálu naplnila ozvěna kroků opouštějících chodbu, vedoucí do hlu- bin kuchyně.

Mladík se proti své vůli usmál, to když konečně promluvila: „Ne- máte hlad? Dnes jsem vás neviděla při snídani,“ otázala se starostlivě Talia, služebná s dlouhými plavými vlasy. Mladík ji ihned přeměřil svým pohledem a povšiml si, že dívka je již oděna do tmavě modrých šatů, určených na večerní slavnost. Toto vědomí jeho zlepšující se ná- ladu opět srazilo do hlubin vzteku a bezmoci. Ellen naplnil svou číši a přikývl.

„Slyšel jsem,“ řekl hořce a přivoněl k lahodnému moku, „že dnes kuchař vařil velkolepou sváteční hostinu vzhledem k dnešní velké udá- losti. Pokud tomu tak je, dozajista nebude problém nalézt nějaký chod, kterému lordi dnes večer nepřijdou na chuť.“

„Přinesu vám jen to nejlepší, pane.“ Mladík na svou oblíbenkyni ši- balsky mrkl, nepřál si, aby někdo ze služebnictva viděl jeho sklíčenost.

„O tom nepochybuji, Talio, o tom skutečně nepochybuji.“ Dívka za bouřlivého smíchu opustila hodovní síň a zamířila do kuchyně. Ellen

Renar osaměl uprostřed sálu a s povzdechem pozvedl pohár zimního vína, který obratem vyprázdnil.

„Svůj sestup na dno džbánu vína začínáš brzy, bratránku. Do večere je ještě daleko.“ Mladík vzhledl a na ochozu určeném pro hudebníky si povšiml svého bratrance Ethana. Jeho přátelský škleb chlapci prozrazoval, že výtka není myšlena vážně.

„Pojď dolů,“ pravil Ellen a naplnil hned dva poháry lahodným vínem sladké chuti, „a ochutnej taky. Nechci dnes pít sám.“ Muž s krátce střiženými vlasy a dosud neoholenou tváří poslechl a během chvíle již kráčel po dubové podlaze velkého sálu. Přisedl a s úsměvem na rtech přičichl k lahodnému vínu.

„Therrské zimní, není-liž tak?“ Ellen beze slova pozvedl pohár.

„Na Řiční srázy! Na naši rodinu,“ pronesl pyšně přípitek Ethan. Ellen lehce přitůkl svým pohárem o bratrancův, ovšem v jeho tváři podobné nadšení zcela chybělo. V napjatém tichu upili několik loků ze svých erbem zdobených číší.

„Kde jsi byl celý den? Neviděl jsem tě od včerejšího večera,“ otázel se opatrně Ethan. Mladík usrkl ještě trochu sladkého vína.

„Na lovu. Ve stájích. Hledal jsem Gedeona,“ Ethan sklopil zrak, neboť téma, na které Ellen směřoval, mu nebylo příjemné.

„Co hříbata? Nový přírůstek?“ pokusil se odvrátit hrozbu hádky syn Juliana Renara. Mladík chladně přikývl.

„Chrabrá dnes porodila hřebečka. Černý jako noc, bílé žíně a dlouhé štíhlé nohy. Opis Gedeona samotného.“

„Jak jej pojmenuješ? Je přece jen tvůj,“ Ellen se ušklíbl.

„Nijak,“ odvětil. „Není totiž můj, ale Haleona.“

„Haleona!“ zvolal překvapeně a poposedl. „Nesmíš mu dovolit, aby hříběti dal nějaké hloupé dětské jméno – pamatuješ na kocoura? Dodnes na něj volá Čičmíre. Jsi si skutečně jistý, že mu jej chceš darovat?“ Ellen pokrčil rameny.

„Proč ne,“ opáčil chladně, „prosil mě o něj na kolenou. Dost možná jediný člen rodiny, který...“ nedopověděl. Několik okamžiků na sebe beze slova hleděli. Ochozy nad jejich hlavami se započaly hemžit hudebníky, přinášejícími své cenné nástroje do lóže, aby za několik grošů mohli zahrát pánům a dámám, ke kterým vzhlíželi z hlubin své chudoby. Ellen odsunul svou číši stranou na modrou látku nového prostírání.

„Mluvil jsem dnes s otcem,“ pravil nejistě Ethan a vpíjel se pohledem do stříbřitého poháru.

„A o čem?“ přinutil se odpovědět Ellen a krotil svoji výbušnou povahu. Jeho protějšek na okamžik zaváhal, než se přinutil prozradit nepříjemnou pravdu bez zbytečného otálení:

„Na svazcích trvá.“

„I po tom všem?“ vybuchl Ellen a jeho ledový klid byl tatam. Hudebníci v loži se ohlédlí.

„Posad' se a ztiš se,“ zavrčel Ethan a chlapec poslechl. Ani jeden z nich si nepřál vytahovat rodinné spory v přítomnosti cizích a nebezpečných uší.

„Přiznejme si, že tohle se stává i v lepších rodinách.“ začal Ethan svou obhajobu, mladík ji však již slyšel tolikrát, že byl zcela imunní vůči jeho slovům.

„Byl jsi tam,“ vztekal se Ellen, tentokrát již tišeji, „byl jsi tam, když jsem vedl hosty do jejích komnat! A víš, co tam všichni viděli!“ Ethan sklopil zrak.

„Přirozeně, že vím,“ zamumlal tiše, že jej takřka nešlo slyšet. Nemohl zapomenout, jak byla dcera lorda Torhena zostuzena jeho bratrance. *Či spíše sama sebou?* napadlo jej při vzpomínce na šok hostů, když ji objevili nahou s ubohým podkoním v jejích komnatách.

„Tak proč?“ utrl se na svého bratrance Ellen. Mladík sedící naproti však neměl na jeho otázku žádnou odpověď. Mlčel. „Zdá se ti v pořádku, že mě strýc proti mé vlastní vůli hodlá oženit a vyhnat na Cairnskou držbu? Odevzdat čtvrtinu léna Torhenům? Mám nárok –“ začal, jeho bratranec už však měl všeho tak akorát dost.

„Jdi už k čertu se svým nárokem!“ utrl se Ethan a odložil pohár na stůl mnohem prudčeji, než měl v úmyslu. „Nikdo ti jej přece nebere!“ vydechl a zalitoval, že ztratil své sebeovládání. Nechtěl na něj zaútočit, nepřál si to. „Nikdo naše dědictví neodevzdává, Ellene. Zatím budeš lordem na Cairn Lored. Je to nádherná pevnost na skalách, jen je třeba ji trochu opravit. Mně je přislíben Lothar v lesích jižně odsud. Až můj otec zestárne, Srázy zdědíš ty a jenom ty. Otec ti Srázy odevzdá. Pokud ne on, tak to budu já,“ pravil už mnohem tišeji Ethan a chladně dodal: „Netoužím hádat se s tebou o dědictví.“

Ellen se zhluboka nadechl. „Ani já si to nepřejí!“

Ethan přikývl. „Pak je vše v pořádku, nemyslíš?“

Několik chvil nebyl schopen slova, ztracený hlas však brzy znovu nalezl: „Jen o tohle tu přece nejde.“

Ethan pozvedl levé obočí. „A o co tedy?“

Dospívající muž naproti němu jen ztěžka hledal slova, ale Ethan jej chápal. Někde hluboko v sobě cítil, že mu alespoň trochu rozumí. „Pamatuješ tehdy – jako děti – řekl jsi mi, ať ti věřím a skočím za tebou ze skály dolů do řeky.“

Ethan se pousmál. „Pamatuji,“ pravil, „ale moc to nevyšlo, vid’?“

Ellen kývl a spolkl sousto. „Zlomil jsem si ruku. A přesto, když jsi o pár měsíců později chtěl po mně to samé...“

„Skočil jsi znovu a tentokrát správně,“ doplnil za něj Ethan. Oba se smáli a hádka byla pro tu chvíli zapomenuta.

„Tak teď jsem to já, kdo ti říká, abys skočil. Skoč se mnou, prosím. Skoč a uplav od toho, co Julian chystá.“

Mladý muž, prvorozený syn Juliana Renara, se chraplavě nadechl. „Nemohu, Ellene. Odpuť. Já svůj závazek dodržím.“

„Ten závazek jsi nevytvořil ty. Nikdo nemá právo určovat osudy jiných!“ namítl Ellen. Druhý Renar přikývl.

„Chápu,“ přiznal a chlapec na něm poznal, že skutečně rozumí jeho slovům, „ale nemohu, Ellene. Poslední roky byly těžké. Provázání rodových linií je nutné. Věřím, že tak udržíme naše léno další desítky let. Udělám, co musím.“ Chlapec ihned poznal, že Ethanova slova jsou jen naučené fráze a že o nich sám pochybuje.

„Uděláš, co chce strýc,“ opravil jej snad posté v dějinách jejich rozhovorů na toto téma Ellen.

„Možná,“ připustil neochotně Ethan a koutky jeho úst sebou cukly. Mladík takřka zaskřípal zuby. Měl již toho plné zuby. Všech vytáček a lží téhle rodiny. Věděl, že nadešel čas udělat to, co chtěl už dávno. Dát všemu definitivní sbohem. Slova, která se v něm sbírala dlouhé měsíce, konečně vytryskla na povrch jako divoký horský pramen.

„Nevezmu si tu děvku. To dítě bych nikdy neuznal jako své, byť si to přeje. Zásnubní hostiny se neúčastním. Můžeš to vyřídit strýci s mým sbohem.“ Hluboko v sobě ucítil, jak z jeho srdce spadl žulový balvan a náhle věděl, že koná správně.

„Otec tě vyžene, pokud to neuděláš!“

No a? pomyslel si a v duchu se zasmál. Odejde sám nebo bude vyhnán, tak jako tak dosáhne toho, co si přeje. Bude volný. Na znamení nezájmu jen pohodil rameny. Byl takřka schopný poznat ten okamžik, kdy Ethan pochopil, že nemá v plánu zůstat a být strýcovou loutkou. Poslední lanko prasklo a Ellen se už nehoupal na nitkách. Něco v drahém bratranci se zlomilo a v jeho tváři se usídlilo cosi, co Ellen dosud nikdy nespatriil.

„Gedeon je u kováře v podhradí. Ve stodole, v té malé s břečťanem na severní straně, není ve stájích,“ pravil neobvykle tiše Ethan a hleděl svému bratranci do očí. Na malý okamžik pocítil Ellen touhu jej obejmout, věděl však, že Ethan by tuto slabost využil k dalšímu přesvědčování.

„Děkuji,“ zašeptal pohnutě, „děkuji za vše.“

„Jedna moje část,“ pravil Ethan s bolestí v hlase, „by tě ráda následovala. Lovit spolu, hnát se hvozdy, plavit se za moře a vidět svět.“ Mladíkovy srdce na malý okamžik zahořelo nadějí. Nechtěl jej nechat za sebou, nechtěl jet sám. Hluboko v sobě však věděl, že pro Ethana je povinnost a čest vše.

„Jed’ do Cairn Pala. Sentrey tě vezme k sobě. Určitě.“ Mladík přikývl. To byl ostatně jeho plán, vyhledat nejprve pomoc přítele a současně i nejmocnějšího z lordů na jižních hranicích říše.

„Brzy se uvidíme,“ vyhrkl Ellen a odvrátil se, nedovoluje pocitům vytrysknout na povrch.

„To určitě, bratráčku,“ řekl prostě Ethan a usedl zpátky za stůl. Chlapec popadl svůj luk a rychlými kroky, bez zbytečného ohlížení a zdržování, opustil slavnou síň bočním schodištěm směrem ke svým komnatám. Sevřelo jej u srdce. Teď si jistě vezme svůj batoh, vyskočí z okna na střechu stáje, vyhne se několika uvolněným taškám, které by jej mohly prozradit, seskočí na odvrácené straně, kde nikdo nehlídá, a odejde i se svým věrným hřebcem, přesným lukem a černými, stříbrnými ornamenty zdobenými šípy. Znal Ellena velmi dobře a mnohokrát jej viděl utíkat na lov či slavnost ve vesnici právě tímto způsobem.

Talia vyšla z dlouhé chodby a marně hledala Ellena, v pažích držíc tác plný jídla.

„Je pryč,“ odvětil prostě jediný z přítomných Renarů a gestem jí nabídl pohár vína. Dívka složila pokrmy na stůl, přisedla k Ethanovi a věnovala mu krásný úsměv.

„Neměla bych mu jídlo odnést do komnat?“ otázala se nevinně, netušíc, že slovo pryč má definitivní význam. Ethan náhle pocítil knedlík v krku, který mu bránil pronést slova, která chtěl říci. Rodina se právě rozpadla a on si to uvědomoval. Odkášlal si, aby byl schopen dívce vysvětlit, co se stalo, jak moc ho to mrzí a jak si přeje postavit se otci, aby tu jeho drahý bratranec mohl zůstat. Přál si to tak moc, až to takřka bolelo. *Musí to udělat. Musí za otcem. Musí ukončit...*

„Ellen je pryč,“ vyřkl jediná slova, která byl schopen říci a jejich zvuk jej ujistil, že se mu to nezdá.

Mířil do míst, kam strýc nechodil, do míst, kde se vždy mohl ukrýt před světem. Pospíchal přes dřevěný most a slyšel, jak v hlubinách kaňonu pod jeho nohama burácí divoký proud. Utíkal na druhou stranu, oči pevně upřené na mechem pokryté zdi a dubovou branku. Nikdo ze strážných jej nezastavil, nikdo se jej neptal a mladík byl za to rád. Jeden z vojáků u stájí jej zahlédl, avšak když si povšiml jeho batohu, pouze se hořce pousmál a popřál mu šťastnou cestu. Věděli, co se ten večer mělo stát, a také věděli, že neexistuje jiná možnost úniku z chystaného svazku. Ellen si byl jistý, ne, věděl to, že žádný z mužů, jenž jej zahlédl, dozajista nepůjde za Julianem Renarem. Nechají svého *budoucího* pána uniknout a budou hrdě zapírat svému *současnému* lordovi. Tak jako mnohokrát v posledních zlých letech.

Ellen stál za nimi a oni za ním, taková byla celá pravda. Ať se Julian Renar snažil sebevíc poštvtat lid proti Ellenovi, měla jeho snaha přesně opačný účinek. Mladého Renara měli lidé v oblibě, Julianovi však přezdívali vztekly jezevec. Když nad tím přemýšlel, přezdívkou sedla dokonale. Dokud byl ve svém doupěti, u pergamenů a map, nikdo takřka nevěděl, že Julian existuje. Ovšem pokud musel opustit svou noru...

Za těchto myšlenek rozrazil branku a vstoupil do zahrad, které se obyčejnému lesu podobaly. Uprostřed, na žulovém piedestalu vyplněném stovkami run, jmen a bezvýznamných znaků, stál vzprímený a hrdý bílý vlk. Jeho kamenné lesklé oči přehlížely tento svět a hleděly kamsi dál, za jeho opony. Kolem zahrady se nalézala silná zeď z kamenů, stará stejně jako vlk sám, vysoká jako dva statní rytíři. Miloval toto místo jako nic jiného na světě, zbožňoval lesy, zvěř a otevřené nebe.

Odhodil batoh i luk a poklekl, kolena klesla hluboko do shnilého listí a mladík slyšel, jak led, skrývající se hluboko ve vrstvách javorového a dubového listoví, praskal pod jeho vahou.

Sklonil hlavu a vyzval Vlka, aby mu naslouchal a dal mu síly na cesty, aby jej opatroval, aby... Ani tiché šustění pláště jej nevyrušilo.

„Jsem velmi rád, že jsi mě opět přišel navštívit do mého háje,“ pravil tichý hlas hned za jeho zády, mladík se však nevyděsil. Očekával, že tento muž zde rovněž bude.

„I já jsem rád, magistře. Dlouho jsem vás neviděl v sídle,“ řekl tiše, nadále ponořen hluboko do svých problémů, myšlenek a modliteb. Magistr zvedl jeho bradu a podíval se mu do očí.

„Vidím, že dnes nejsi ve své kůži, chlapče. Co se stalo?“

„Pohádal jsem se s Ethanem,“ odvětil prostě Ellen, nadále kleče před sochou. Muž se pousmál.

„Stávají se i horší –“ začal chláholivě, ale nebylo mu dovoleno dokončit větu.

„Řekl jsem, že odcházím,“ dodal a magistrova ústa zůstala otevřená uprostřed slova:

„To...“ pravil po chvíli a pečlivě volil, co řekne, „je závažné, ale, bohužel, ne neočekávané. Věděl jsem, že k tomu jednou dojde. Nejsi jako oni. Hluboko uvnitř jsi...“ Náhle nemohl nalézt slova, která chtěl říci, ke kterým se chystal již dlouhý čas. *Přesněji sedmnáct let.*

„Jaký?“ Magistr zavřel oči a povzdech opustil jeho nitro, uvědomuje si, co musí udělat. Musel jej přinutit odejít. *Zachránit jej.*

„Máš vlčí srdce stejně jako tvoje matka. Divoké, neústupné a nespoutatelné žádnými nařízeními, či pravidly. Neudělej stejnou chybu, jakou udělala ona.“

Mladík hleděl v dál, ani jediný sval se v jeho tváři nepohnul – avšak magistr věděl, že pozorně naslouchá.

„Víš,“ pravil po chvíli a hleděl rovněž do dále za obzor, „neuposlechla jeho hlasu a zvolila to, co bylo nutné, ne to, co chtěla sama. Narodil ses z její krve, s vírou ve Velkého Vlka. A mladí vlci vždy musí učinit jedno rozhodnutí a –“

„Co mi chcete naznačit, magistře?“ přerušil jej netrpělivě a hlavou muže prolétla vzpomínka na jeho matku i otce, oba hrdé, výbušné a netrpělivé.

„Někdy,“ pravil a opřel se o prastarý oltář, „musí vlk opustit svou smečku. Založit novou, daleko od země, kde vyrostl. Už dlouho vidím, že Říční srázy nejsou tvým domovem – jsou řetězem kolem tvého krku, plotem, jenž ti určuje výběh a iluzi svobody. Vlčí srdce buď poslechněš, nebo sejdeš steskem a smutkem.“

„Jako matka?“ doplnil Ellen Renar a upřel svůj pohled na magistra po svém boku.

„Přesně jako ona,“ odvětil hoře. Vločky sněhu tančily ve větru kolem nich, zatímco oba mlčeli a tonuli ve svých vzpomínkách.

„Ona přece nezemřela smutkem,“ pravil po chvíli její jediný syn a hlas se mu trásl, zatímco znovu sklonil hlavu, „zemřela, protože jsem ji roztrhl a vykrvácela, tak to vypráví strýc,“ opáčil hněvivě učenec.

„Pamatuji si dobře,“ zamyslel se, „onu noc, kdy se země trásla na stovky mil kolem. Řeka burácela, když se skály v jejím toku lámaly a Merská věž se sesula. Hrozné zemětřesení. A v ten okamžik mne povolali k lady Renar a po dlouhých minutách jsem tě konečně držel

v pažích. Po prvním nádechu ses náhle přestal hýbat, dokonce i křičet. Nikdy jsem nepoznal větší děs, než když jsem držel v rukou bezvládné dítě své paní. Vynesl jsem tě ven a v prudkém lijáku doufal, že snad modlitba na tomto místě tě spasí. Když na tebe dopadly první kapky, rozplakal ses a byl to ten nejsladší zvuk, který jsem kdy slyšel. Žil jsi a tvá matka byla šťastná až do svého posledního výdechu. Až do okamžiku, kdy její srdce dotlouklo, tě svírala v náručí; její rty se usmívaly a oči zářily štěstím. Porodil jsem mnoho dětí v Messlynu, mnoho žen krvácelo mnohem víc – a přesto přežilo. Tvůj strýc není magistr věd lékařských, ať tedy neurčuje, na co tvá matka zemřela a na co ne.“

Mladík se prudce odvrátil a sebral ze země svůj luk. Starý muž věděl moc dobře, proč nechce ukázat svou tvář, byl však rozhodnut nenaléhat. Sám nejlépe věděl, jak bolestivé je poslouchat vyprávění o matce, kterou nikdy nemohl poznat. Ellen zkontroloval popruhy na svém batohu a vykročil ke kamenné zdi, kterou tak zručně uměl přelézt.

„Dala ti život – pergameny, jež máš naplnit,“ vzkřikl do jeho zad učenec a doufal v zázrak. Mladík, který před ním stál, nesměl předat své dědictví cizákům tak snadno. Měl právo na vše. I na mnohem víc, než si připouštěl.

„Jsi jejím princem, po kterém ze srdce toužila. A jen tvůj je život, jen ty máš právo jej psát. Jen tvůj je příběh, jenž nebyl napsán. Přála si, aby Říční srázy nebyly tvým domovem, stejně jako se nestaly jejím.“ Mladík neodpovídal, avšak magistr viděl, že jej slova zasáhla. *Možná*, pomyslel si magistr. *Možná*. Zhluboka se nadechl. „Až opustíš dnes večer Srázy, vrátíš se?“ Ellen Sebastian Renar, dědic Eleonor Mered shlédł na luk a jeho úzkou tětívu.

„Vždy jste mi dobře radil. A proto se dnes ani zítra nevrátím, magistře. Nechtěla by, abych spojil svůj život s rodem, jenž touží pouze po moci a zisku. Vrátím-li se někdy v budoucnu, pak...“ nedopověděl a Magistr na jeho tváři viděl smutek, stejně hluboký a bolestivý, jaký cítil i on sám. *Celých sedmnáct let.*

Ellen mohl toto místo proklínat, mohl nenávidět strýce, jak jen chtěl, přesto však v Říčních srázích byla alespoň jeho malá část.

Vlastně nebyla jen jedna, jak si uvědomil magistr. Ty části byl schopný vyjmenovat, mohl je číst z chlapcovy tváře – čestný Ethan, hravý Rylan, milý a sladký Haleon, věrný Gedeon a překrásná Elisabeth, dokonce i neustále smějící se Talia – ty všechny magistr viděl jako kotvy, které jej držely v přístavu, jenž chtěl opustit již dlouhá léta.

Jak málo stačí, aby byla zdánlivě pevná pouta navěky přervána. Jediný šíp, jediný sek, kapka jedu, jediná věta a jediný skutek, pomyslel si teskně magistr a jen taktak nedal najevo své dojetí.

„Doufám,“ pravil a hleděl na věže Říčních srázů, „že Julian bude trpět. Za každý okamžik, kdy se obrátil proti mně, za každý okamžik, kdy jsem byl na kolenou a on mě nakopl místo pomoci!“ Magistra zamrazilo z jeho slov, tolik podobných slovům, jež vyřkla jeho vlastní matka s pohledem upřeným na rozzuřeného Juliana Renara.

Na malý okamžik byl ztracen ve vzpomínce, jež s náhlou prudkostí ožila a přinutila jej prožívat poslední okamžiky Ellenovy matky znovu. Rána v jeho srdci se znovu otevřela, když si uvědomil, že nebyl schopen zapomenout žádný detail z okamžiků její smrti – modré oči upřené na malé dítě v zavinovačce, blesky za pyšnými vitrážemi projasňující komnaty lady Renar, stříbrný, avšak léty zašlý medailon s ornamentem vychytralého tvora na jejím zpoceném hrdle a na krvavá prostěradla pod jejíma nohama. Stejně rychle jako vzpomínka přišla i odezněla a magistr s vědomím předchozích neštěstí, jež stíhala Renary, pravil: „Opatrně, chlapče, slova vyřčená nejdou vzít zpátky. Jsou jako meč, kterým jsi ťal, nebo šíp, který jsi vystřelil na terč. Mohou minout, ale málokdy střílíš či sekáš do prázdna. Musíme si dávat velký pozor na to, co si přejeme. Mohlo by se vše vyplnit.“

Mladík si však jen pohrdavě odfrkl. Stáli sami ve svatyni Velkého Vlka a hleděli na sebe s pohnutkami, dokud jeden z nich konečně nepromluvil: „Sbohem, magistře.“

„Šťastnou cestu, můj drahý chlapče. Vlk je s tebou.“ Mladík se odvrátil a po několika nejistých krocích zrychlil. Běžel přímo proti kamenné zdi, těsně před ní vyskočil na zpola shnilý pařez stromu a silnými pažemi se chytil mechem porostlých kamenů v horní části valů. Obratně kladl nohy na výstupky, až se konečně přehoupl a zbytky sněhu ztlumily jeho seskok na druhé straně. Během chvíle již nebylo slyšet nic než nářek sněhovů, oplakávajících umírající zimu. Osamocенý muž s několika slzami v očích obrátil svou pozornost k velké soše.

„Odpusť mi, odpusť,“ zašeptal tiše jako modlitbu a Bílý Vlk, prastarý a tichý strážce mnoha tajemství, pokojně naslouchal.

Všichni utíkají. Takový je přirozený řád věci, neměnné pravidlo od dávných časů. Někteří před odpovědností, někteří před svými city. Mnozí sami před sebou. A někdo prchá za svou vlastní svobodou, ať již je skutečná, či jen utopií utrápené mysli.

Ellen Renar byl toho dne průnikem všech tří množin. Od chvíle, kdy jeho nohy dopadly na druhou stranu zdi do tajícího sněhu, si byl celým srdcem jist, že koná tu jedinou správnou a neodkladnou věc. Rychlým krokem se vrhl vstříc starým úvozům, kterými se snad kdysi dávno tahaly s pomocí koňských povozů mohutné kamenné kvádry pro výstavbu obranných zdí kolem zahrad Říčních srázů. Sestupoval starou stezkou směrem k jihu, kde po necelém půl kilometru ústila cesta na okraj vesnice. Znal každý krok, každý kmen a dozajista i každou liščí noru na kilometry kolem. Vyrůstal tu, do tohoto lesíka utíkal ze svých hodin historie a tance. Ve svahu zahlédl stopy zajíce a to jej přinutilo k úsměvu. *Dnes ne.*

Tady, na tomto krásném místě začínal chápat pravidla stopování. Zde začal chápat i pravidla daná lidem při jejich narození. Pravidla tak neměnná a krutá, současně však spravedlivější než jakýkoliv zákon vydaný lidmi.

Bylo to zde, kde při hodině přírodovědy s magistrem poprvé uviděl smrt na vlastní oči. Jen malý ptáček, nic víc. Nechápal, proč leží, proč nezpívá a proč se nevrátí k nebesům. Magistr přistoupil a vše mu, do detailu a bez příkras, vysvětlil. Plakal, na to si dobře vzpomínal. Několik dnů nemohl spát, přemýšlel nad tím, čím je vlastně smrt. Až se magistra zeptal na dětinskou otázku, tak prostou a jasnou, jakou doveďdou položit jen děti. „Proč musíme umřít?“

Magistr se usmál, chápavě, neb si sám vzpomínal na okamžik, kdy on položil stejnou otázku své matce. „Protože vše má začátek a konec. Protože kdyby nikdo neumíral, nevážili bychom si toho, co právě máme. Ale je smutné, že někteří jsou mrtví ještě za svého života.“

Byl takřka mrtvý a tu skutečnost si uvědomoval. Lana rodinných pout jej škrtila, avšak v tu chvíli, kdy padla k zemi přetnutá jeho rozhodnutím, mohl se znovu nadechnout a zachránit sám sebe před tím potupným a ubohým životem ve stínu vlastní smrti.

A tak se chopil jediné poslední příležitosti, jediného drobného vlákna a prchal, nechávaje vše za svými zády tak, jak život velí všem dospívajícím. Ještě jedna důležitá součást jeho života chyběla, aby mohl konečně dát navěky sbohem téhle díře: Potřeboval Gedeona.

Byl velice blízko k tomu, aby mohl znovu smýt smutek ze své tváře v jeho bujné hřivě. Vyskočil z lesa a několika rychlými kroky k remízku se skryl před zraky na návsi pracujících vesničanů. Opatrně obešel takřka celou vesnici, než se konečně dostal k bočním vratům stodoly, zpola porostlé břečťanem. Zpoza stavení zaslechl jasné a hlasité úderý do kovadliny. Starý mistr kovářského cechu se nepochybně činil, vždyť byl nejvyšší čas začít sít. Podkovy byly potřeba nové a pluhy bylo nutné opravit. Pozvedl petlici a vklouzl do přítmi stodoly. Několik chvil trvalo, než si jeho oči přivykly šeru. Srdce mu poskočilo upřímnou radostí. Byl tu. Za vysokým hrazením stál vysoký a temný stín, mohutný jako mračna letní bouře a černý jako nejhlubší noc. Jeho plece byly široké, hřívá lesklá a dlouhá, kopyta a kotníky skryté pod silnou vrstvou táhlých, často krácených chlupů.

Hřebec zvedl hlavu za hlukem a spatřiv Ellena, nadšeně zaržál a hrábl kopytem. Bylo to jako tehdy, kdy se spatřili poprvé, v den Ethanových narozenin.

Ethan Renar toho dne slavil své šestnácté narozeniny a koňský handlír toho večera dorazil se třemi vzrostlými hříbaty do Srázů. Dárek od Juliana pro jeho takřka dospělého syna. Ethan si té noci vybral klisnu a před Velkým Vlkem ji provolal jménem Sylviie, starodávnou Bohyní moře a příboje. A zatímco bratranec věnoval svůj čas oslavě, Ellen stál vedle ohrady a toužebně hleděl po nejkrásnějším hříběti, které kdy spatřil. A onen malý hřebeček jeho náklonnost opětoval. Byl zvědavý a následoval chlapcovy kroky po obvodu hrazení. Ethan si povšiml jejich vznikajícího pouta a požádal strýce o koupi druhého koně pro Ellena. Julian o tom nejdříve nechtěl slyšet, brzy však s Ellenem uzavřel dohodu, že pokud dokáže do týdne složit u šermířského mistra z Alrothonu, který cvičil oba chlapce, dvacátou třetí lekci a překoná tím Ethana, pak koně dostane darem.

Necelé čtyři dny poté překonal Ellen na nádvoří před mnoha svědky obranu mistra šermíře a konečně mohli s Gedeonem spojit své poutě v jednu jedinou, krásnou a snad velmi dlouhou.

„Co ty tu děláš?“ Nadskočil, srdce se prudce rozbušilo. Za jeho zády, opřená o sloup se založenýma rukama a na pravém rameni přehozeným copem vlasů kaštanového odstínu, stála dcera kováře. Upírala na něj vyčítavě své velké hnědé oči, kolem pasu nesla uvázanou starou zástěru, špinavou za dlouhá léta od uhelného prachu a dýmu. Malle byla jedináček, sotva o dva měsíce mladší než Ellen, jediný potomek kovářské rodiny. Pomáhala otci ráda a ten ji navzdory běžným zvykům pečlivě připravoval na roli svého nástupce.

„Moc děkuji za nové podkovy,“ řekl tiše a pohladil hřebce láskyplně po čele. Kývla.

„Táta je dělal včera, mimochodem ještě –“

„Něco mi tu ale stále chybí,“ zamrkal na dívku Ellen a hrubě ji přerušil. Snažila se jen zdržovat, ukecávat. Znal ji až moc dobře. Pokusila se mračit dále, její rysy však stále víc a víc ztrácely na tvrdosti.

„Nevím, o čem mluvíš,“ odsekla a její tváře zrůžověly, to když si uvědomila, co se ještě nedávno odehrálo mezi nimi v této stodole. Právě tady, tam, kde stáli nyní, tak blízko k sobě. Rozesmál se nad jejími rozpaky. Zas o tolik přece nešlo. Jen polibek. Možná jich bylo více. A možná, opojeni vínem provedli mnohem víc. Kdo si má pamatovat vše z oslav zimního slunovratu?

„Malle, no tak, kde je?“ dorážel vytrvale a upustil Gedeonovy otěže. Blížil se k ní, svým pronikavým orlím pohledem bedlivě sledoval každé její mrknutí. Dívčin pohled náhle ujel stranou, ke starému pracovnímu stolu, pokrytému nyní mnoha pytli slámy a zrní. Zpod stolu se z temných stínů táhl jako had dlouhý kožený řemen s květinovými vzory. Ellen se široce usmál, užívaje si její chybu. Užíval si těch několik kroků, než konečně, vítězoslavně zvedl své sedlo a láskyplně s ústy roztaženými do širokého úsměvu, jej před ní pohladil. Ona však v odpověď stiskla rty do úzké čárky.

„Jsi prevít,“ povzdechla si nahlas a upravila si cop sklouzávající z ramenou, kterými pohodila. Uznával její argumenty, mohl se skutečně takto jevit.

Přehodil sedadlo přes Gedeona a rychle, bez jakéhokoliv zaváhání, jej pevně usadil na mohutný koňský hřbet. Obrátil se, odhodlán dívčinu potěšit alespoň několika vřelými slovy, avšak ta již byla tatam, neschopna trávit více času v jeho společnosti. Pouze boční vrata stodoly, vedoucí do polí, byla otevřena dokořán. Usmál se, hluboko uvnitř však pocítil bodnutí výčitek. Líbila se mu, měl ji rád, ale když ji konečně o zimním slunovratu poprvé líbal, necítil to, o čem tak slýchal a čítal. Nebyla to pravá láska, jen pouhé poblouznění. Nikdy jí nechtěl ublížit, ale...

Povzdechl si a zavrtěl hlavou ve snaze vyhnat podobné myšlenky z hlavy. *Tak už padej*, zašeptala jeho mysl a v tónu jejího hlasu, který tak dobře znal, zaslechl neklamné známky rozechvění nad budoucností, která je oba měla čekat. Dobrodružství, lesy, hory, turnaje. Možná i moře.

Tak moc toužil vidět konečně bílé pláže, cítit tu slanou vůni vznášející se nad divokým příbojem, zatímco v jeho bouřící tříšti povede svého koně dál a dál, na všechny světové strany.

Vyvedl hřebce ze stodoly a jediným mocným odrazem ze země se vyhoupl do sedla. Rozhlédl se. Tohle nebyla pole. Byla to cesta ke všemu, co si kdy vysnil. Zhluboka se nadechl. Vůně a pachy, které cítil, náhle voněly hořkosladce. Byla to vůně dětství, kterou nahradil hořkostí a osaměním. Byla to vůně, hořký pach věčné hlíny, která jednou skončí pouty všech živých bytostí a promění je všechny v pouhopouhé stíny, jejichž jména musí být jednou v budoucnu zapomenuta.

Uteče tomu. Tomuto osudu uniknout společně tak, jak to Bílý vlk dozajista zamýšlel, když svedl jejich životní poutě. Naklonil se daleko kupředu a prsty jemně čechral hřívu za ušima válečného hřebce.

„Pojedeme, bráško?“ otázal se opatrně, v hloubi duše připraven couvnout ze svého plánu, pokud jeho partner s dlouhou cestou nebude souhlasit.

Zaržál a Ellen se znovu musel podívat nad ním samotným. Snad jako kdyby rozuměl každému slovu a odpovídal svému pánu jako pravý celoživotní přítel. Mladík tiše zamlaskal a kůň vykročil na čerstvě upravená pole, v jejichž už připravených řádcích se dosud nenalézala žádná semena, jež se brzy měla stát další úrodou almorského království. Hlína se lepila, kůň však neochvějně jako mohutná krácející skála postupoval dále k remízku, kde zabočili doleva, mimo vesnici, do dalších hvozdu, které se táhly až takřka k panství Cairn Pala. Brzy vyjeli na lesní cestičku a zamířili dál na západ. Tam již veškerá zdrženlivost Ellena padla a on popohnal Gedeona do plného trysku. Cesta pod nimi ubíhala jako zběsilá horská bystřina ženoucí se k moři. Nic je nemohlo zastavit. Ani spadlý strom, ani zatáčka, jež se náhle změnila vinou tajícího sněhu v jezero, ani oddíl hraničářů maširující unaveně na sever.

Minuli je, nevěnujíce jim ani špetky pozornosti. Proč také? Tak blízko u hranic nebyli hraničáři žádným zvláštním úkazem.

„Hej! Hej, chlapče, stůj! Stůj!“ Křik za jeho zády jej přinutil zastavit, byť velmi neochotně.

„Co chcete?“ opáčil vztekle a trhnutím opratěmi přinutil Gedeona k obratu. Hřebec nespokojeně odfrkl, popuzen náhlou změnou směru. Stejně jako jeho pán neměl v úmyslu vracet se dobře známou cestou ke Srázům. Muž s páskou kolem levé paže hbitým krokem zkrátil vzdálenost mezi nimi.

„Jen radu,“ odpověděl muž a jeho vzhled se ihned vpálil do Ellenovy mysli. Byl na něj vskutku podivný pohled. Levá polovina hlavy se

leskla jako stříbrná mince na slunci a její ražbou bylo mohutné tetování mnoha spletitých vzorů a run, kroutících se ve zdánlivě nekonečných smyčkách. Ovšem po pravé skrání padal dolů zlatý vodopád hustých a divokých vlasů. Zpod světlého obočí zářil pár chladných očí, zelených jako hvozdý v rozpuku léta a svou výškou a rozložitostí v ramenou připomínal mladý dub, odolávající prudkým letním bouřkám, s pýchou a vírou v sebe sama. Ellenovi se však ani za mák nepozdával.

„Pak se tedy ptejte,“ pravil mladík a hluboko v něm byla malá dušička. Věděl, že se nesmí prozradit, jinak jej dovlečou zpět do Srázů.

„Jsi-li zdejší, dozajista nám poradíš. Pocházíme z lén, náležících lordu Markerimu, avšak králův rozkaz nás nyní volá od hranic království do hlavního města. Prozrad’ – kde nalezneme útočiště před chladnou nocí, nějaké dobré jídlo a pití? Slyšeli jsme mnoho o pohostinství zdejších lordů a o vážnosti, kterou chovají k našemu řádu.“ Mladík se zamyslel a náhle dostal nápad, který jej takřka přinutil se rozesmát.

„Říční srázy jsou nedaleko,“ pravil a hluboko uvnitř se dusil smíchem při představě strýcovy tváře, až se bude muset on i jeho lordi podělit o svou hostinu s další skupinou neurozených hraničářů.

„Říční srázy? Tedy rod Renar? Kudy k nim?“ vyzvídal dále divně ostříhaný muž. Ellen ukázal přes les, ze kterého právě vyjel.

„Tři kilometry tímto lesem a narazíte na stezku. Po ní na západ, přes most nad strží a budete na dohled od Říčních Srázů.“ Podivný muž jej však téměř neposlouchal. Zvědavým pohledem přejížděl po svalnatých nohách, širokých plecích a vyčesané hřívě mohutného hřebce. Věděl, co dělá a toto uvědomění Ellena příliš nepotěšilo. *Vi to?* prolétlo mladíkovi hlavou jako blesk a jeho podezření se záhy potvrdilo.

„Odkud máš tak dobrého koně? Poznám hřebce s rodokmenem!“ Ellenovo srdce se na malý okamžik zastavilo, to, když si koutkem oka povšiml, jak se pohledy hraničářů kolem náhle změnily. Místo znuděného nezájmu na něj hleděli jako na kořist, kterou musí uštvat.

Ellen byl však zvyklý lhát a mnohokrát byl přistižen na místech, kde neměl co dělat. Vždy se dokázal vymluvit. Nyní tomu dozajista nebude jinak. Tento um patřil k jeho nejlepším schopnostem a bylo to přitom tak prosté – stačilo neváhat a zacházet do zdánlivě zbytečných detailů.

„Ulovil jsem jeskynního medvěda, který trhal lordu Renarovi stáda minulou zimu. Za odměnu jsem si mohl vybrat, cokoliv jsem chtěl – půdu, kus lesa, ovce či koně. Kůň byl jasná volba, jako syn zdejšího lesníka mám vše ostatní – jen koně máme horší – obyčejné valachy na

dřevo. Nic úžasného na shánění dívek.“ Na několik chvil zavládlo ti-
cho, pak se však muž rozesmál, lehce oklamán mladíkovými slovy.

„Pokračuj tedy a užij obou dnešních honů,“ pravil se spikleneckým
úsměvem, který se však Ellenovi pranic nelíbil. Avšak i přesto se Ellen
rozesmál.

„To skutečně užiju. Hlavně ten večerní. Sbohem,“ odpověděl a po-
bídl koně, aby pokračoval dále po cestě k panství Palo. Téměř udělal
chybu a zastavil, to, když vycítil jejich pohledy v zádech. Něco nebylo
v pořádku. Někde hluboko v sobě to cítil, ale strach z nedobrovolné
svatby byl silnější. Příliš silným šťouchnutím do slabin donutil hřebce
zrychlit k trysku. Brzy zmizel za zatáčkou. Tam, skrytý za šípkovými
keři znovu obrážejícími, se trochu uklidnil a vydechl. Kdesi hluboko
v sobě však cítil cosi nedobrého. Něco neurčitého. *Zásnubní hostina.*
Ano, to bylo určitě ono. Obavy, že jej někdo z hraničářů pozná a od-
vede zpět na Srázy, do pout ukutých lordem Renarem. Podvědomě
znovu pobídl hřebce a ten zastavil a pobouřeně zaržál, dávaje svému
pánovi najevo, že je stejně tvrdohlavý jako on.

„Odpusť,“ zabručel zamyšleně. *Hraničáři jej pěšky dohnat nemohou
a strýc nic netuší.* Pohládl koně v husté hřívě a ten v odpověď znovu
zaržál, tentokrát už spokojeně. Pozvolna přešli do klusu po zablácené
stezce, kde se v temných kalužích tajícího sněhu ztrácely desítky stop
po právě prošlém vojsku.

„Můžete vstoupit,“ pravil znavený hlas za dveřmi a Ethan se sevřeným žaludkem vstoupil snad posté za tento týden do komnat svého otce. Julian zvedl tázavě obočí, ovšem když si všiml výrazu ve tváři svého syna, ihned věděl, proč přišel.

„Výborně, a tak naše diskuze na pokračování má další epizodu,“ prohlásil otráveně a vztekle zabouchl účetní knihu s dozajista ještě mokrým inkoustem. Odhodil brk a ten prudce vklouzl do poloprázdného kalamáře, zatímco jeho majitel zlostně hleděl na svého rebelujícího syna.

„Vezme si ji a dítě uzná za své. Nic mu to neudělá. Jen zabráni ostudě pro obě naše rodiny. Moje poslední slovo,“ odbyl jej už velice chladně otec a Ethan byl náhle rád, že vykonal to, co měl.

Julian Renar bedlivě pohlédl do jeho tváře a užírl v ní něco, co jej donutilo přemýšlet. Přimhouřil oči, koutek jeho úst sebou cukl a v ten okamžik Ethan věděl, že otec...

„Co jsi udělal?“ vypálil po něm otázku a pomalu vstal ze svého křesla.

„Nic, čeho bych litoval, otče,“ opáčil drze Ethan a vzdoroval hrdě jeho pohledu.

„Je zase u de Pala, že ano?“ otázal se chladně Julian. Ethan mlčel, bylo zbytečné lhát.

„Přivedeš ho zpátky, než udělá nějakou hloupost,“ pravil pomalu a kladl důraz na každé jednotlivé slovo svého rozkazu. Ethan ihned poznal jeho rozpoložení. Něco jej muselo rozzuřit již před jeho příchodem. To, co se v tu chvíli odehrávalo, se dalo nazvat jen jako vteřiny před výbuchem.

„Ne,“ byla odpověď mladého lorda, tak jednoduchá a prostá. Jen malý kamínek, který spustil lavinu.

„Ty si neuvědomuješ, do jakého průšvihů se zase žene,“ vyprskl vztekle a při zuřivém gestu rukou převrhl lahvičku s černým inkoustem, který vzápětí barvil smlouvy a další, Ethanovi neznámé pergameny. Nikdo si však ničeho tak nepatrného nevšímal.

„Ne,“ opáčil Ethan s úšklebkem a vůbec netušil, kde se v něm bere taková drzost a vzdor, „to ty si neuvědomuješ, o co jde! Chci nás mít pod jednou střechou, jednu rodinu –“ Julianova tvář se pomalu měnila, až náhle propukl v hlasitý smích.

„O tu jde, synáčku, vždycky, v každou chvíli. Proto si také tu holku vezme. A teď mě dobře poslouvej, Ethane,“ pravil zlověstně Julian

a probodával jej svýma ledovýma očima, „je mi jasné, že ty zcela nepochybně víš, kudy jel k Palovi. Sedneš na koně, vezmeš s sebou dva nejlepší muže a přivedete ho zpátky na zasnubní hostinu. Je to jasné?“

„Ellen se vrátí do Říčních srázů,“ souhlasil se svým otcem, „ale jen tehdy, až bude svatba zrušená a jeho nárok –“ To byla poslední kapka a džbán Julianovy trpělivosti přetekl. Slova zadržovaná dlouhé roky konečně vytryskla jako mohutný pramen. Skryl by je, zadržel by je. Neustálé dorážení syna v posledních dnech však otevřelo stavidla.

„ELLEN NIKDY SRÁZY MÍT NEBUDE! Jsou TVOJE a jenom TVÉ! Nespravoval jsem je patnáct let, abych je pak předal tomu bastardovi!!! Rozumíš?! TY jsi lord RENAR z krve našeho rodu, ne ON!“ Nejraději by si ukousl jazyk. Namísto toho však uchopil skvrnami posetou látku a začal stírat rozlitý inkoust, zatímco zjišťoval, jaké škody napáchal na svých rozkazech. Nejraději by si nafackoval. Několik hodin práce bylo úplně zbytečných. Jedno povýšení, platba pro kameníky pracující v Cairn Lored, nová povolení k odlovu zvěře pro poddané – to vše bude muset přepsat. A s jeho krasopisem to potrvá dlouho. Zatímco uvažoval nad těmito záležitostmi, v pozadí jeho myšlenek se stále vynořovala ta jedna jediná – modlitba, prosba, která však nebyla vyslyšena.

„Ethane, nech to plavat.“

„Jak to myslíš, z krve našeho rodu?“ otázal se tiše Ethan a Julian Renar náhle věděl, že nemá smysl plakat nad rozlitým mlékem ni inkoustem.

„Viděl jsi někdy králova bratra?“ otázal se napřímo Ethana, prsty zčernalé inkoustem jako nekrozou napadený člověk. Oslovený překvapeně zamrkal, nečekaje tuto odpověď.

„Co prosím?“ vykotkal mladý lord, netuše, kam tím otec míří.

„Viděl jsi někdy Jana Almora, správce říše a původního korunního prince Almoru?“ položil otázku znovu a důrazněji. Ethan malý okamžik tiše přemýšlel.

„Snad jednou, jako malý kluk, ale co s tím má co dělat?“ odvětil po chvíli váhavě. Julian přikývl.

„Správně. Viděl jsi ho jako malý kluk. Byly ti čtyři roky. O devět měsíců později se nám do rodiny narodil další malý chlapec. Chlapec, který dle mého nemohl být synem mého bratra...“ Ethan mlčel, jeho čelist poklesla a mozek se marně snažil svázat rozevláté myšlenky dohromady. Julian usedl a prsty podepřel svou bradu, ignoruje dosud mokré inkoust na jejich špičkách.

„Bratr byl... řekněme zvláštní. Vždy tomu tak bylo...“ pravil tiše a hleděl kamsi do hlubin své soukromé knihovny, v jejíchž útrobách se od dob jeho mládí nezměnila pozice jediné z knih.

„Co to má... počkej, jak zvláštní?“ zakoktal se Ethan, dosud vstřebávaje novinku. Julian cosi nespokojeně zabručel, nerad otevíraje tuto kapitolu svého života.

„Asi tak,“ pravil po chvíli, „jako ty máš poměr s tou služebnou – ano, vím to. Stejně tak, jako Palo spí s Elisabeth a Ellen s tou holkou od kováře. Bratr nikdy nic takového neudělal. Zdálo se, že dívky jej nepřitahují a –“

„Počkej, chceš –“

„Ne! Otec by ho na místě zabil. Spíše byl jako čistý list papíru. To, co my vyhledáváme, co si užíváme v soukromí, to pro něj byla pokleslá zábava, něco zbytečného, nechutného.“ Ethan mlčel, zamyšlen nad podivnou, dosud utajenou rodinnou historií.

„Měl jsem jej nahradit jako lord Srázů. Otec si tak přál, avšak... pak se stala zvláštní věc. Necelý rok po povstání lordů z Úvalů se vydal můj bratr do lesů na zimní lov a vrátil se bez úlovku, avšak s téměř zmrzlou dívkou v náručí. Pečoval o ni a v těch dnech, troufám si říct – poprvé poznal lásku. Muselo to tak být, neboť tři týdny na to pojal Eleanor Mered za svou choť.“ Ethan překvapeně přizvedl obočí.

„A dědeček toto dovolil?“ Julian se rozchechtal.

„Tvůj dědeček miloval peníze. Když se mu dívka představila rodovým jménem Mered – jménem starodávného rodu z Alrothonu – a z váčků u svých boků vytáhla první drahokamy jako své věno, no, řekněme, že byl náhle velmi nakloněn svatbě. Rod byl chudý, téměř na pokraji pádu. Eleanor Mered nám svým bohatstvím zachránila Srázy. Pokud by jí dědeček nelíbal ruce již za tuto skutečnost, pak tak dozajista činil za to, že z prvorozeného udělala opravdového muže, jeho dědice. A věř, nebo ne,“ pravil s úsměvem, „když pak Eleanor porodila první dítě – sladkou Elisabeth, dědeček skákal nadšením. První dívka v našem rodu po sedmi generacích. Rozmazloval ji. Miloval ji. Mě však svíralo podezření.“

„Jaké?“

Julian konečně odtrhl svůj zrak od milovaných knih a upřel jej na svého syna. Možná až nyní, až v tomto okamžiku, si jezevec uvědomil, že ve svém doupěti není sám. „Narodila se brzy. Vážila a měřila jako ostatní děti. Nezdála se nedonošená. I kdyby spolu sdíleli lože hned první den, nemohla být dívka při narození zcela zdravá –“

„Elisabeth je taky levoboček?“ Otec zaváhal.

„Ne, myslím, že ne,“ odvětil nezvykle tiše, „myslel jsem si, že je bastardem až do chvíle, kdy Eleanor porodila Ellena. Byl tak velký. Bohové, největší dítě, které jsem kdy viděl. Není divu, že Eleanor jeho porod zaplatila životem. V některých rodinách se děti rodí velké, někde zase malé. Vše je vázáno v naší krvi, kterou předáváme svým potomkům, a nebohá matka Ellena si nesla svou zkázu v krvi svého rodu. Domnívám se, že pokud by Elisabeth neporodila předčasně, zemřela by už tehdy.“ Ethan skryl tvář v dlaních.

„Seš si opravdu jistý? Ellenem, myslím,“ pravil po chvíli, obličej dosud skrytý, až mu téměř nebylo rozumět.

„Když se na něj podívám teď,“ pokračoval po chvíli Julian klidným hlasem, „vidím ho. Ty vlasy, ten sebestředný úsměv, ten vztek a ta hlavní rodinná vlastnost – arogance. Je to dokonalý Almor. Almor – NE Renar.“ Ethan konečně opustil bezpečí svých dlaní a v jeho očích doutnal vztek.

„Není to Renar!“ zopakoval důrazně Julian, snad jako kdyby toto svolání mohlo zařídit odpuštění za celá léta jeho činů vůči Ellenovi.

„To mu snad dnes i závidím,“ opáčil chladně Julianův milovaný syn. Julian ztěžka polkl, tváře se zkřivily a vrásky prohloubily.

„Tohle neříkej,“ požádal jej zkroušeně, marně skrývaje, jak hluboko ho tato slova řála.

„S tímhle vším už jdi konečně do prdele!“ zavrčel Ethan, v očích se mu leskly slzy.

„Prosím?“ Ethan ztěžka polkl.

„Slyšíš dobře, tati. Stačilo to nechat být. Stačilo nechat si zavolat mě a Ellena, říci nám pravdu. Tvoje ego a arogance způsobily tenhle rozkol. Co by se stalo, kdyby to Ellen věděl?“

„Přišlo mi to jako nejlepší řešení,“ odvětil chabě Julian, zatímco se jeho léta budované tvrze lží bortily do prachu.

„Tvoje-nejlépeší-řešení-jsou-k-HOVNU!“ zuřivě odsekával Ethan a objevoval ve svém nitru stále nové hlubiny zdánlivě nekonečného hněvu.

„Takto se mnou nebudeš mluvit,“ tiše jej varoval Julian, jeho vždy tak pevný hlas se však nyní trásl a odkrýval slabosti, na kterých Ethanova zuřivost mohla vzkvétat.

„Nevím, kdo teď jsi,“ zasyčel Ethan a ignoroval jakékoliv snahy otce získat znovu pevnou půdu pod nohama, „ale můj táta mi vždy vysvětloval, že rodina není spoutaná jen krví. Sakra, já ho učil jezdit na koni! Já byl důvod, proč si zlomil ruku! Já mu četl do noci, když ho v sedmi trápily noční můry! Já mu vysvětlil, jak to má zařídit, aby mu první

dívka dala pusu. Byl mi bratrem o mnoho let dříve než Rylan a Haleon poprvé řekli kloudnou větu. Co na tom ty nedokážeš pochopit!? Co udělal zlého? Ublížil tobě?“ Julian mlčky utřel poslední od inkoustu špinavé prsty do hadříku a zpřímá pohlédl na svého syna. Hluboký povzdech splynul z jeho rtů.

„Může. Může ublížit sobě.“ Veškeré námitky a výčitky byly náhle utnuty.

„Jak by mohl?“ opáčil arogantně Ethan, v tónu jeho hlasu však otec poznal pochyby. Julian na několik drobných okamžiků zaváhal. Má se odvážit říci celou pravdu, nebo pokračovat ve zdánlivě neškodném zamlčení některých *drobných* faktů? S povzdechem si prohrábl prosedivělé vlasy, snad jako kdyby doufal, že zbytky inkoustu na jeho prstech jim vrátí jejich původní barvu. Pohlédl na svého syna, pak na astroláb odložený na hromadě starých knih a znovu na syna. Jen zdánlivě těžká volba. Musel říct vše, avšak zadarmo to nebude.

„Smrt Kateřiny Therraner je ten důvod,“ spustil po další vteřině váhání Julian. „Většina se dodnes domnívá, že to byla snaha Melissy Markeri zajistit si, že Kateřina Therraner neporodí Janovi následníka – zástavu, pod kterou by mohla vzniknout další rebelie. Pokud je to pravda, neváhala ta mrcha vztáhnout ruku na ženu s novým životem pod srdcem. Co se stane, až jí do paláce vtrhne Janova kopie? Co se stane, až se rozkřikne, že Jan má syna? A co teprve až praskne ta skutečnost, že Ellen se narodil v listopadu, zatímco královnin syn v prosinci? Myslíš, že ho nechá jen tak se vrátit k nám na jih? Nebo myslíš, že ho uvítá u královského dvora? Ellena v dosahu dvora potká dozajista ošklivá nehoda. Víš, co se povídá o Sentreyově matce a Markerim.“ Poslední větu nechal viset ve vzduchu. Nebylo třeba cokoliv dodávat.

„Ellen pořád nemá nárok na trůn, není hrozba. Je levobočkem,“ namítl Ethan chabě. Julian obrátil oči v sloup. Jeho trpělivost velmi rychle mizela.

„I kdyby neměl, Markeri by nebyl tam, kde je, kdyby sázel na ‚snad‘ a ‚pokud‘. Sází vždy na jistotu, nenechá se ohrožovat. Nezapomeň, že to je muž, který během rebelie provdal své dcery tak, aby měl jistotu, že ať už zvítězí kdokoli, bude jeho dcera královnou. Doslova počítal se skutečnostmi, že jedna z jeho dcer propadne životem. V porovnání s tímhle zmetkem už najednou nevypadám jako takový tyran, že, synku?“ Mladík mlčel, po levé tváři kanula jediná slza lítosti. Julian se náhle zalekl tónu svého hlasu, to když před sebou spatřil malého chlapce, kterého ve svém synovi stále občas vídal. Jemně, něžně jako

otec, který poprvé uspává své dítě, pravil: „Vyčítáš mi, že jej chci odložit jako nepotřebnou věc na Cairn Lored. Ale přemýšlej. Za posledních dvanáct let jsme měli tři královské návštěvy. Když tudy projížděli před třemi lety král s chotí dolů do Navalisu. Proč tu Ellen nebyl?“ Ethanovi konečně svítl.

„Rozhádál ses s ním kvůli prkotině. Zakázal jsi mu lov,“ došlo mladíkovi. Julian přikývl.

„A oba víme, co Ellen udělá, když se mu něco zakáže.“

„Jde a udělá to stejně a naschvál. Chtěls, aby byl stranou od dění a nepotkal se s královskou rodinou,“ doplnil za otce Ethan a jeho hněv zvolna ochaboval. Nic dalšího nebylo třeba říci. V tichosti plynuly dlouhé minuty. „Stačilo to jen říct,“ rozerval ohlušující ticho mladý lord a vyčítavě hleděl do očí svému otci.

„Já vím,“ opáčil bolestivě Julian a usedl zpět do svého křesla. „Chtěl jsem. Vážně, moc jsem chtěl. Ale nejdříve byl moc malý, pak nám umřela maminka a já řešil jen vás tři. A potom byl najednou moc dospělý. Začaly hádky a my už spolu nikdy nedokázali promluvit v klidu. Zbyly mi dvě možnosti. Riskovat Ellena a možná i vás, mé chlapečky a mou drahou Elisabeth, nebo být tím záporákem. Zvolil jsem tu druhou možnost. A doteď se mi dařilo držet vás všechny v bezpečí. Když to však nyní víš i ty, může se nám to dařit ještě lépe.“ Ethan souhlasil. Zhluboka se nadechl, urovnávaje dosud ve své hlavě všechny zmatené myšlenky.

„Pošlu Elisabeth. Přesvědčí jej, aby zatím zůstal v Palu.“ Julian souhlasně přikývl.

„To je dobrý nápad. Ráda navštíví Sentreye a Ellena určitě udrží na Vrchu, než si pro něj budu moct dojet –“

„Ne,“ vpadl mu do jeho plánů Ethan. „Pojedu pro něj já. A jen já a Elisabeth jej přivedeme. Žádní vojáci, žádné scény pro půlku vévodství.“ Julian tiše přikývl a hluboko uvnitř pocítil drobný přívál pýchy nad moudrostí svého syna. „Až se vrátíme, zavřeme se všichni – ty, já, Ellen, Elisabeth a Palo – v tomhle pokoji a řekneme si všechno. Vše do detailu. A opravíme vše, co je rozbité. Souhlasíš?“

„Palo to ví,“ zmínil Julian prostě, tónem člověka, který příteli oznamuje, že právě prší. Ethan vytřeštil oči v němém úžasu.

„Palovi jsi tohle řekl dříve než mně?“ pravil po několika okamžicích, kdy znovu hledal svůj hlas. Julian pokrčil rameny.

„Musel jsem. Tu podobu by viděl sám. Jezdí pořád do Loch Mored a sedá po boku Jana Almora. Propálil by to.“ Ethan si podrážděně odfrkl a otec zatím obešel stůl. Přiměl syna vstát z pohodlného křesla

a objal jej. „Jediné, co chci,“ řekl tiše, zatímco pevně svíral v náručí syna, „abys to byl ty, kdo pojede do Loch Mored složit rodovou přísahu. Abys ty byl pánem Srázů a Ellen prožil svůj život stranou, šťastný a spokojený, odtržen od rodiny, která zabíjí království už jen svou přítomností. Rod Almor už napáchal dost za sedm století své vlády. Nechci, aby se Ellenovo jméno přidalo do jejich rodokmene, jako jméno dalšího vraha a násilníka, ochotného spáchat cokoli pro trochu moci navíc.“ Ethan mlčel, oči pevně sevřené, opanován láskyplným objetím, které nezažil dlouhé roky.

„Udělám to. Nepřenechám Ellenovi Srázy. Budou mé, tak, jak si přeješ. Ale ty odvoláš jeho svazek. Chceš pro něj svobodu, tak mu dej úplnou svobodu. Ať má právo vzít si, koho chce. Ať má děti, s kým chce. Prosím. Prosím...“ Renar s těžkým srdcem přikývl.

„Budiž. Ale tvůj sňatek –“

„Platí, samozřejmě. Počítám s tím,“ skočil otcí do řeči Ethan, platě za svobodu bratrance vysokou cenu. Mlčky stáli v objetí dlouhé chvíle, než jej Julian konečně propustil; v očích starého jezevce se třpytily slzy.

„Odejdi, Ethane, a připrav se na slavnost,“ pronesl neobvykle tiše Julian a oslovený si uvědomil, že jejich rozhovor skutečně skončil. Starý muž několik okamžiků teskně hleděl na dveře, jež se zavřely za jeho nejmilovanějším synem. Natáhl ruku a několik chvil si bezmyšlenkovitě hrál s astrolábem, znázorňujícím konstelace, které ten den měly vyjít nad severní oblohou, jež tak rád pozoroval. Povšiml si znaku jednoho z nejjasnějších souhvězdí a po jeho tváři prolétl hořký úsměv.

„Naneštěstí,“ zašeptal s pohledem nadále upřeným na runu, která představovala tvora umístěného ve znaku jednoho z velkých rodů Almoru. „Ne vše je možné spravit,“ proklouzlo mezi jeho rty neúmýslně.

Ellen Renar znovu zastavil svého hřebce na bahnité stezce. Zhluboka se nadechl a snažil se ignorovat nervózní údery kopyta o zem. Nespletl se. Mezi pachem bahna, vůní jehličí a prvních jarních květů se vznášel kouř, linoucí se odkudsi zpoza zatačky. Gedeon znuděně zafíkal. Nechtěl stát. Chtěl se řídit o zlomkrk kupředu, vyzývat vítr k nekonečným závodům na další horizont. Znovu vztekla dupl. Renar zamlaskal, aby jej uklidnil.

„Jen počkej,“ odbyl ho tiše a snažil se prohlédnout rašicím křovím směrem, odkud viděl stoupat tenký sloupec dýmu vzhůru k obloze. Snaha však byla marná. Opatrně tedy pobídl Gedeona a nahlédl za ohyb cesty, obestřen děsivou představou dalších hraničářů. Místo nich však zahlédl žíně klisny, protkané modrými a zlatými stuhami. Poznal ji velmi dobře – Einari, Palova temperamentní kobyla. Téměř se rozesmál.

„Vidíš?“ zeptal se tiše Gedeona a jediným silnějším šťouchnutím do slabin jej donutil vyřítit se kupředu a vpadnout do Palova provizorního tábora jako velká voda. Sentrey se polekal, překvapen náhlým vpádem svého takřka bratra. Ellen jej znal a věděl moc dobře, že Palo neustále ztrácí soustředění, neboť často v lesích přemýšlí nad mnoha věcmi, událostmi a vzpomínkami. Nikdy se nestalo, že by Sentrey Palo jen tak lelkoval. Vždy zaměstnával alespoň svou hlavu.

„Co tu děláš tak brzy?“ zamrkal překvapeně Sentrey a přidržel Gedeona za uzdu.

„Utíkám z domova,“ opáčil po chvilce zaváhání mladík a sklouzl z koženého sedla na pevnou zem. Sentrey přikývl a dál se raději neptal. Ellen přidřepł k ohništi, stáhl rukavice a nastavil prochládlé dlaně k jásavě plápolajícím plamínkům. Žár pozvolna zaháněl štiplavé ostny chladu a mladík se potěšeně usmál. Teplo ohně očekával až na Palově sídle z jeho velkých krbů plných borovicových polen. Náhle se zarazil. Palo stál za ním, neležel v knihách ve své knihovně. „A proč ty tu táboříš v lese u cesty?“ otázal se a obrátil se k němu, tuše odpověď.

„Nooo,“ protáhl afektovaně Sentrey, „já tu jen tak čekám na jednoho lovce s neodmítnutelnou nabídkou na skvělý hon v lesích a najednou mi cestu zkrájí ženich na útěku.“ Ellen zvedl obočí.

„Lov? Poslal si pro mě Torose?“ Palo souhlasně pokýval.

„Toros asi jel horem přes Studénc,“ poznamenal klidně Ellen a znovu si natáhl rukavice.

„Zjevně. Domníval se, že je neslušné kazit ti veselku, pravděpodobně tedy příliš nechvátal,“ schválil jeho domněnku. Mladík vstal a pohlédl zpřímá na de Pala.

„Takže až Toros dojede do Srázů, zjistí můj milovaný strýček tu skutečnost, že jsem opět vzal čáru.“ Sentrey skousl ret.

„Nejvyšší čas vyrazit na cestu, co?“ nadhodil Palo a botou nahnul do ohniště sníh a led.

„Lepší už asi nebude,“ potvrdil prostě Renar a ladně se vyhoupl zpět do svého pohodlného, florálními motivy zdobeného sedla z tmavé kůže. Mladík se znovu zamračil. Uvědomil si, že jeho informace jsou krajně nedostačující.

„Co vlastně lovíme?“ Sentrey vyskočil do sedla své klisny a poposedl.

„Medvěda, kamaráde, pěkně zuřivého medvěda,“ sdělil bez obalu Palo, pevně uchopil oštěže a hlasitě zamlaskal. Klisna poslechla pokyn svého pána a vydala se na cestu. Gedeon ji se svým jezdcem tiše následoval.

„Ovce?“ prohodil jen tak do větru mladík. Palo několik chvil mlčel, než se konečně přinutil polknout knedlík, který se náhle objevil v jeho krku.

„Chlapec.“ Bez odpovědi. Několik tíživých chvil se lesem nesl jen dusot kopyt po nezpevněné lesní cestě. Zpoza de Pala se po chvíli ozvalo zakašlání.

„Návnada? Jídlo pro nás? Ocílku?“ dotíral dále mladík, když konečně srovnali své koně vedle sebe. Sentrey obrátil oči v sloup a posunkem ukázal na velký batoh, tiše úpící ve švech. Ani slůvkem nezmnínil, jak moc je Ellenovi vděčný za rychlé odvrácení rozhovoru od tématu smrti malého chlapce.

„Všechno mám,“ opáčil lehce nevrle, „doslova jsem tě vytáhl z tvých zásnub. Nějak jsem tušil, že asi nebudeš moci napochodovat do kuchyně a k lovcímu jen tak.“ Náhle si povšiml čehosi, co mu ihned vylepšilo náladu. „Ten luk – to je ten ode mě?“ otázal se s hřejivým úsměvem Sentrey. Ellen stroze přikývl. „Ale ty šípy nepoznávám,“ zamračil se a bez svolení vytáhl jeden z nich za opeření z toulce u sedlové brašny. Uznale hvízdal, když se i v příšeří pod stromy jasně zaleskly stříbrné ornamenty. „Poněkud – jak bych to řekl? – přehnaně okrasné na lesní lov, nemyslíš? Vypadají jako turnajové, pro obecnstvo,“ ohodnotil jejich vzhled s mírně popichovačným úšklebkem. Ellen se nahnul v sedle, vytrhl Palovi šíp z ruky a zručně jej vrátil zpátky do koženého toulce. Svaly v tváři se mu napnuly a Sentreyovi

ihned došlo, že pravděpodobně t'al do živého. Palo přimhouřil oči, překvapen jeho zvláštní reakcí. *Proč?* Náhle jej napadl důvod jasnější než slunce za letního slunovratu. „Čekal jsi svůj první turnaj v hlavním městě,“ pravil tiše a povzdechl si nad tupostí Juliana Renara.

„Možná,“ odvětil prostě Ellen a upřeně hleděl na zablácenou lesní cestu, soustředěně vedoucí svého hřebce dál k údolí Volred. Sentrey konejšivě sevřel jeho rameno tak, jak by to mohl udělat jen opravdový starší bratr.

„Co se přesně stalo?“ Klapání kopyt. Další nárek sněhova. Ellenovo tiché povzdechnutí.

„Dostal jsem na výběr. Jet na turnaj a muset si vzít tu holku od Thorena, nebo zůstat doma a moci si jednou vzít, koho budu chtít,“ opáčil prostě Ellen. Sentrey přikývl a sotva zadržel další postesk nad chováním téhle rodiny.

„Jsou krásný. Lidem by se líbily,“ pokusil se obrátit mladíkovy myšlenky trochu jiným směrem Sentrey.

„Za dva týdny je v hlavním městě další turnaj. Měl bych to stihnout po Stříbrné stezce. A mimochodem – neutratil jsem za ně ani parvus. Tedy myslím ‚můj‘ parvus, jestli chápeš,“ rozesmál se a nálada se mu začala zlepšovat.

„Mám se ptát?“ pronesl řečnický Palo a uvnitř si oddechl, když odvrátil mladíkovy chmury.

„Nechal jsem šípy udělat u našeho lovčího hned po našem posledním společném lovu,“ odvětil Ellen a šťastně se na svého přítele zazubil. Sentreyův úsměv po tomto zjištění ochabl.

„Myslíš to vážně? Za peníze, o které jsi mě obehrál, sis koupil tohle? Čekal jsem ledacos – dívky, víno, koně, sakra, i divadelní společnost, kterou bys poslal ke mně na hrad, aby v divadelní hře zinscenovali moji trapnou porážku – i to jsem předpokládal. Šípy mě ale popravdě nenapadly.“

„Ta společnost je dobrý nápad. Musím si zapamatovat pro příště, až tě znovu obehraju o daně tvých poddaných,“ zasmál se nahlas mladík a jeho zvonivý smích se nesl klenbou starých stromů.

„Ty daně možná byly i tvoje,“ připomněl očividnou skutečnost Sentrey. Ellen se zamyslel.

„Takže obehřávám bohaté a vracím chudým. Tak jsem nad tím ještě nepřemýšlel. Díky. Hned se cítím mnohem lépe.“ Palo se rovněž rozesmál na celý hvozď a svedl svého koně pryč z hlavní cesty do úzkého úvozu, klesajícímu k údolí Volred, a malým stájím pro posly, kde mohli přespat a případně vyměnit své unavené koně za odpočínuté.

Oba však měli v úmyslu nechat své oře odpočinout a dále do údolí Volred vyrazit pěšky. Cesta pro ně nebyla vhodná. Ještě několik chvil jeli mlčky stále temným hvozdem, až se náhle před nimi otevřela prostorná mýtina, v polovině přehrazená metr a půl vysokou palisádou, za kterou se pokojně popásali koně přichystaní pro rychlá poselství po Stříbrné stezce mezi Vrchem Hvězd – Cairn Palem a hlavním městem Almoru, Loch Mored. Dál, výše v jemně se zvedající mýtině, stál menší opevněný srub, někteří by jej snad nazvali i tvrzí.

Mlčky vjeli otevřenou branou do tvrze a pouhým kývnutím se pozdravili se zdejším magistrem, spravujícím první stanici na Stříbrné stezce. Dozajista chtěli více, prohodit s ním pár přátelských slov, avšak stav stanice k tomu moc prostor nenabízel. Kolem magistra stálo několik poslů a každý jej přesvědčoval, že zrovna jeho zpráva je ta důležitější a že tedy první odpočínutý hřebec musí být jeho. Magistr tam žil již dlouhá léta a oba mladíky velmi dobře znal. A oni věděli, že Gedeon i Einari jsou v těch nejlepších rukách. Ignorovali tlupu hašteřících se poslů, odstrojili své koně, vzali vše potřebné a bez dalších řečí opustili tvrziště a vyrazili boční branou po příkrém svahu dolů, do před nimi se otevírajícího údolí Volred.

„Víš o tom, že hraničáři se vracejí domů?“

„Vracejí se jen někteří,“ opravil jej Palo, „vojsko na jihu nebude oslabené. Starý oddíl se vrátí do vlasti a nový se přesune do lesů na území nikoho. Rozkazy byly zcela očividně vydané. Pečetě sedí, sám jsem viděl pergameny, takže –“

„Bude válka?“ vpadl mu do řeči Ellen a záhy jej zaplavil stud. Sám uslyšel ve svém hlase obavu a jen doufal, že ji Sentrey přeslechl. Palo na něj zpříma pohlédl. Zvláštního podtónu v jeho jinak pevném hlase si byl vědom, taktně se však rozhodl mlčet a nijak to nekomentovat. Mohl by mu snad vyčítat obavy? Jeho samotného svíraly stále častěji, s každým dalším svítáním a brzkou snídaní nad dopisy a mapami. Nemělo smysl lhát.

„Bude. Příměří Ivrilu se státy na jihu vyprší za rok a pak to začne znovu. Nejvyšší čas dát tě do kupy a sehnat ti oddíl někde pode mnou nebo Janem Almorem – ten by tě pod sebou dozajista uvítal,“ opáčil a vynasnažil se, aby jeho hlas zněl co nejklidněji.

„Takže vy už máte plány?“ Sentrey přikývl. Nikdy neměl vynést cokoliv mimo radu, Ellenovi však vždy bezvýhradně důvěřoval.

„Příští rok, až vyjde Modrá hvězda, naše legie dostanou rozkazy k přesunu na Cairn Palo. Odtud pak s jarním táním přijde útok na země

nikoho a Ivrlské protektoráty. Já, Jan a lordi Alor s Therranerem budeme na hrotu. Zbylí lordi po křídlech. Všeho všudy by v Almoru mělo zůstat pět legií z pětadvaceti. Dvacet tisíc mužů by mělo být dost na to, abychom odvrátili pád dalších království. Mělo by to být dost na to, abychom dotáhli Císaře ke stolu a udělali nějakou rozumnou dohodu. Než přijdou příští rok žně, budeme všichni doma,“ pravil Sentrey a nutil své rty do vlašného úsměvu.

„Sentrey,“ řekl tiše Ellen, „já nejsem idiot. ‚Do žní doma‘ se říká už třicet let. Znáám lidi, kterým je skoro padesát a pamatují spojení Tří království do sjednoceného Ivrilu. Celý život prožitý ve válce. Kde bereš tu jistotu, že to bude jiné?“ Sentrey popuzeně rozhodil rukama.

„A co ode mě chceš slyšet? Všichni tam pochcípáme? Čeká nás to samé dalších třicet let? Nikdo z nás nebude mít rodinu, protože skončíme tak jako tvoji známí? To tě uklidní? Mě totiž moc ne! Nechci podřezávat krky třicet let a jen sledovat, jak mi chodí dopisy od Elisabeth, zatímco má děti, které mohly být...“ Sentrey zastavil uprostřed lesa a umlkl. Vzhlédl k zamračenému nebi skrze střechnu jehličí a obřážejících větví. Nechtěl na to myslet. „Prostě,“ začal po chvíli znovu pevným hlasem, ze kterého sálalo přesvědčení, „musíme věřit, že tentokrát to bude jiné. Buď to, nebo podřízení se té hrozbě na dalších dlouhá léta. Raději budu ten, kdo věří. Mně jde totiž o všechno.“ Ellen se smutně usmál, snad budoucí svědek jejich věčného svazku.

„Jo, do žní bychom to mohli zvládnout,“ řekl prostě. Sentrey se uchechtl. Žádný z nich nedokázal mít dlouho splín, když trávili čas spolu.

„To asi jo, to by šlo,“ odvětil, avšak myšlenky kroužily dál kolem války, stejně jako jízdní lukostřelci kol sevřených šiků. Někde uvnitř, jej děsila předtucha, že Ellen má vlastně pravdu. Už v tu chvíli, kdy se tři království spojila pod císařskou korunou Ivrlské říše, kolovaly po celém kontinentu zvěsti, že Ivriem postavenou armádu bude snadné porazit a zahnat do moře. Ostatně – proč by ne? Co byli oni? Chudáci, bezdomovci, násilníci, vězni a rolníci zfanatizovaní svým falešným prorokem, který kázal o rovnosti a blahobytu pro všechny. Země byla všech. Země byla dána všem královstvím darem od Prvních, od slavných a nebetyčných Aqari, potomků samotných Bohů. A byla-li země darována všem, nepatří všem i její plody, drahé kovy, vzácné kameny ať už je vypěstoval, či vyloupil kdokoli? Bylo to nebezpečné. Bylo to odvážné nové smýšlení.

Jih naslouchal tiše a pozorně. Sever však neměl nic jiného než posměch a dál lpěl na starých zvycích. A za oponou jejich smíchu vzrůstal stín, pozvolna a nenápadně, stejně jako když mraky velmi zvolna zakrývají slunce. Trvalo to dva roky, pouhé dva roky, a podél polí, cest a měst se brzy táhly aleje křížů, na nichž přibiti umírali měšťané, rytíři, urození lordi, dav chudáků, podřadná luza, vedena touhou po tom, co nejvíce odsuzovali, mnohdy neušetřil ani nevinné ženy a dcery popravených odpůrců. A sever? Ten jen přihlížel, jak se tehdejší král snažil uhasit tento požár. Brzy, velmi brzy sever umlkl v hrůze, to když na cimbuřích Tilonu, hlavního města Ivrilu, zavlály nové praporce v podobě těl královské rodiny. Ivril nařikal, prosil o pomoc. A Almor odpověděl invazí do pohraničních hor, kde si pro sebe zabral slavné zlaté doly. Ti poslední, kteří vzdorovali novému režimu, brzy padli a v ten okamžik se tři království – Ivril, Isaria a Bethgard spojila v jedinou říši. Napětí se dalo krájet. Celý kontinent mlčel v předtuše blížícího se střetu.

Kdo bude první, který padne? Kdo jako poslední bude vzdorovat šílenství, které se zrodilo v úrodných nížinách planin Asiry? Kdo zapálí onu hranici, na které se všichni ocitnou vinou své vlastní ignorance a nečinnosti? A ačkoliv sázky padaly na stranu Ivrilu, byl to nakonec otec současného krále Almoru, který odstartoval tři dekády války. Za vše přece mohl ten falešný prorok! Logika velela postarat se o něj, had nemůže žít bez hlavy.

Mýlili se. Smrt jejich vůdce jen stmelila nové spojenectví a pak se do čela státu postavil nový vůdce – sotva mladík, avšak smělý a pln víry ve své přesvědčení. Vždyť přece konvertita je vždy nejmohutnějším a nejpevnějším pilířem víry.

A ten muž, přezdívkou Scarnoth, jím byl doteď. Proč tento přídomek? To historie již nezná přesně. Historici vždy tvrdili, že jeho přezdívkou je zkomoleninou z místního výrazu pro prošívanici a že tedy chlapec musel mít cosi společného s tehdejší armádou. Zda to je pravda? To už nikdy nikdo nezjistí. Co však bylo dobře doloženo, byly tři desetiletí války, nespočet bitev a tři další porobené země, násilím přivedené do Ivrilské říše. Scarnoth se učil. Byl trpělivý. Rád zkoušel nové věci a nebál se porážek. Vždyť porážka neznamenal nic jiného než odstranění těch, kteří byli příliš slabí ve své vlastní víře. A dalších pět zemí? V rozkladu, unavené vleklými boji na svých vlastních územích. Každý rok, stejně jako přílivová vlna, vtrhla Ivrilská armáda do sousedících zemí a znovu posunula hraniční kameny dál do území severských říší.

Před dvěma zimními slunovraty vedla tato taktika k pádu posledního obranného valu Almorské říše – království Omara a k jeho proměně v území bez vlády, kde se v rozbořených městech a divokých hvozdech tiše přesouvaly hlídky hraničářů obou znepřátelených zemí.

Ta válka mohla dávno skončit, kdyby Almor zůstal v bojích po celou dobu a v jeho srdci nevypukla revolta proti vládnoucímu rodu. Potlačení tohoto Ravinova povstání trvalo tři roky – tři léta, která Scarnoth mistrovsky využil při svých výbojích. Linie vzdorujících zemí se bez podpory bohaté země bortily jedna po druhé. A když Almor mohl znovu skočit do plamenů, které pálily celý známý svět – bylo už velmi pozdě.

Prudká bolest jej zasáhla do hlavy a zakryla jeho výhled nespočtem hvězdiček. Do očí mu vhrkly slzy.

„Co děláš Sentrey? Jsi v pořádku?“ Palo zamrkal a zaostřil zrak na Renara. Mezi nimi se houpala mohutná větev jehličnanu. Sentrey pochopil, co se stalo. Byl až příliš utopen v myšlenkách, a tak si nepovšiml této zásadní překážky v jejich cestě.

„Jo, dobrý,“ odvětil dosud otřesený Sentrey. Ellen znovu pozvedl mohutnou větev jehličnanu a Palo pod ní proklouzl. Svah pozvolna přecházel v rovinu a stěny údolí, zvedající se vysoko po jejich bocích, občas probleskly v mezerách mezi větvemi. Jejich cesta ubíhala dál bez potíží, skrze houští a pozůstatky prastarých stezek, jejichž význam již nikdo nemohl rozluštit.

„Elisabeth? Mohu přisednout?“ Vzhledla od rozečtené knihy, obočí přizvednuté.

„Nemám náladu, Ethane,“ opáčila otráveně dívka a odvrátila zrak od příbuzného zpět do své oblíbené knihy legend a příběhů ze starých časů.

„Potřebuji s tebou mluvit a hned,“ namítl a nevšímal si jejích slov. Jemně se pousmál. Byli si tak moc podobní. Zaklapla knihu, poněkud zuřivěji než bylo třeba, rty stažené do tenké čárky. *Opravdu nemá náladu*, pomyslel si Ethan. Povzdechem vyjádřila své rozpoložení poněkud expresivněji, než konečně promluvila.

„Posílá tě Julian, aby mě přinutil přemluvit Ellena k té nebetyčné krávovině, kterou chystá?“ Ethan se začal culit. Nemohl si pomoci, rád ji provokoval. Nebyla sestřenice, byla prostě mladší sestrou.

„Přijde ti to vtipné?“ zabručela a sáhla po sklenici bílého vína, odložené na lavičce. Zavrtěl hlavou.

„Právě že vůbec ne, mám pro tebe zprávu, v jakou jsi nedoufala.“ Elisabeth nadzvedla udiveně své úzké obočí, tak podobné jezdeckým

lukům. „Ellenova svatba se ruší,“ pravil a přátelsky se na děvče usmál. Dívce takřka zaskočil doušek vína, který právě upila ze svého poháru.

„P-prosím?“ vykoktala, téměř si jistá svým přeslechnutím. Ethan pouze přikývl.

„Domluvil jsem vše s otcem. Ellen si tu holku nevezme. Všechno bude tak, jak to má být.“

„Proč to říkáš mně, a ne jemu?“ svraštila nechápavě čelo Elisabeth.

„Nechal jsem ho utéct k Palovi. Touhle dobou je někde na půli cesty. Zastav ho v Palu a zůstaňte tam,“ vysvětlil tuto zvláštní záležitost Ethan. Dívka naklonila hlavu na stranu.

„A pak?“ dotírala. Tak jako vždycky. Ethan zakašlal.

„Pak si o tom promluvíme, všichni.“ Nespokojeně zamlaskala.

„Promluvíme? Jako vždy. Ellen se vrátí a začne to nanovo.“ chladně opáčila dívka, vědoma si svých bohatých zkušeností s Julianem Renarem. Ethan toto tvrzení popřel.

„Věř mi, prosím. Tak jako vždy. Víím... to je jedno, prostě musíme si o tom promluvit všichni a v klidu. Táta to sám tak chce, přesvědčil jsem ho.“

„Co jsi mu za to slíbil?“ Neodpověděl a Elisabeth zavalila lítost. Ethan vždy dával Julianovi víc, než si kdy zasloužil. Nedovedla jej pochopit. „Děkuju. Děkuji ti za něj,“ řekla místo dalších otázek, které by stejně nikam nevedly. Pevně jej objala, vděčná jako nikdy.

„Tak už vyraz,“ řekl tiše Ethan a vytrhl se z její náruče. Dívka přikývla, popadla knihu a vydala se na cestu do svých komnat, aby se převlékla do cestovního oděvu, vhodnějšího pro jízdu na koni. Zůstala stát, neschopna nepoložit tu jednu základní otázku, kterou nemohla ignorovat.

„Jen... Ethane... proč?“ Budoucí lord Srázů prohrábl neposednou kšticí tmavých vlasů a zapřemýšlel. Usmál se, tak krásně, jak to uměl jen on, úsměvem, ze kterého, jak Elisabeth věděla, padala i Talia do kolen.

„On vždy skočil a já ne. Byl čas prohodit si strany.“ Elisabeth vyvalila oči, netušíc, o čem mluví.

„Dobře, eh... asi to vyřídím?“ Ethan se zakřenil a přikývl.

Běžela do komnat a převlékla se, do cestovní brašny vzala jen to nejnutnější. Cesta potrvá jen pár hodin a dnes večer už bude spát v jeho náruči před krby Cairn Pala. Jen bratr poněkud kazil plány, neboť ve společnosti de Pala měl zlovyk chodit spát až nad ránem. V nejhorším spolu stráví až tu druhou noc. Opustila Srázy s několika vojáky jako gardou, šťastná a vědoma si změn, které je čekali. Vše bude dobré.

Špička boty uvízla pod kořenem a mladík, který tuto překážku na cestě neočekával, padl po tváři přímo do rozměklé lesní půdy.

„Tak takhle ty utíkáš před domluveným svazkem, ženichu na útěku?“ rýpl si Palo a špičkou boty ťukl do chlapcova kolena.

„Jdi do háje,“ ohradil se Ellen a vztekle po něm hodil hrst zledovatělého sněhu a humusu. Nic z toho se však Sentreye nedotklo. Muž se rozesmál.

„Doufám, že večer budeš mít lepší mušku,“ prohlásil se smíchem a svou dobrou náladou přinutil i zachmuřeného mladíka, aby se pousmál. Nabídl ležícímu chlapci svou ruku a ten ji velmi rád přijal.

„Večer,“ vyprskl, ale na rtech mu tančil úsměv, „to bude můj šíp, který skolí tu bestii.“ Sentrey uznale hvízdal a ironicky zatleskal.

„Mladý pán Renar si věří. Vskutku velkohubá prohlášení hodna jeho postavení. Aby se mladý pán Renar nepřepočítal.“

„Mladý pán Renar střílí lépe než mladý pán Sentrey,“ opáčil s úšklebkem a směrem ke svému příteli ukázal neslušné gesto. Palo souhlasně přikývl a rovněž zamával prostředníčkem pravé ruky.

„Ano, to nepochybně, protože lord Sentrey neobírá ve svém volném čase hraničáře o jejich těžce vydřené peníze,“ poznamenal zdánlivě jedovatě.

„To má být výtka?“ pozvedl mladík tázavě obočí.

„Ne,“ pravil Sentrey a rozhlížel se po okolí ve snaze určit světové strany, „máš mé požehnání a plné pochopení. Jak jinak se cvičit v lukostřelbě, když musíš na lov utíkat z domu? A pokud jsou tak namyšlení, je jen dobře, že jim někdo srazil hřebínek.“

„Jsou drzí a vzteklí, když je obehrají,“ postěžoval si naoko mladík, vnitřně spokojen se stavem svého naditého měšce. Odpovědí mu bylo krátké uchechtnutí.

„A ty se jim divíš? Porazil je chlapec, který nikdy nepodstoupil výcvik. Pyšnější než hraničáři jsou už jen rytíři z královské gardy. Jejich sebestřednost je jediná věc, která nemá konce.“ poznamenal Sentrey a vydal se hlouběji do příšeří jehličnanů. Ellen se tiše vydal za ním, dosud oprašuje ze svého oděvu zbytky hlíny a listů.

Kráčeli dál a zbytečně nemluvili, zatímco krok za krokem sestupovali do temnějších částí lesa, do prastaré části zalesněné krajiny, zvané údolí Volred. Z věku temných bájí a mýtů pocházely legendy, které se o tomto místě vyprávěly až do dnešních dnů, a mnozí se tomuto místu vyhýbali. Hvozd tak byl zarostlý a cesty, které jím kdysi vedly, již

dávno pohltily křoviny, divoké borůvky a kameny zřícené z vysokých útesů či tajuplných mohyl podél cest, snad poslední hrobky králů z dávných dob, kdy Almor ještě nebyl jedno království, ale takřka tři desítky malých, bezvýznamných. Mohyly z dob, kdy se Renaři honosili korunou a titulem králů svých držav. Zpovzdálí sledovali jednu z mnoha cest, téměř ztracenou v lavínách kamene a hlíny po četných sesuvech ze stěn hlubokého údolí.

„Rok od roku je to horší,“ zabručel při pohledu na druhý břeh a vysoké útesy za ním. Ellen a Sentrey snad byli jediní urození lidé, kteří měli odvahu vstoupit do tohoto údolí. Do těchto míst je totiž mnohokrát zavedly stopy nebezpečné zvěře. Proč se zdržovali na onom místě, to nikdo přesně nevěděl, mnozí však tuto skutečnost vysvětlovali bájí o králi Garmovi. V těchto temných zákoutích hraničáři plnili zkoušku odvahy. Byl to kraj dravců.

„Zase až do Mar Heros?“ optal se nepřilíš nadšený mladík.

„Lepší Heros plnit než se v noci ženit,“ opáčil prostě a dál kráčel po kamenech vystupujících z mělkého řečiště Saorského potoka.

„Tak už i poeta? Výborně, o důvod víc tě nenávidět,“ pronesl pobaveně Ellen a jen taktak udržel rovnováhu, když se pod jeho botou zvrtl ohlazený kámen. Sentrey se uprostřed proudu otočil na podpatku a zabalancoval nad plynoucí bystřinou.

„Já myslel, že sis už zvykl na mé upřímné bonmoty,“ postěžoval si Palo zkroušeně a chytl se za srdce jako přehrávající herec z divadelních spolků, potulujících se po kraji.

„Na ty kecy jo,“ opáčil Ellen a hlídal si každý krok, „ovšem zvyknout si na tvůj talent, co se týká hledání stupidních a nesmyslných cest, na to se zvyknout nedá,“ obrátil oči v sloup.

„Ne každý je mapář a dobrodruh. V Messlynu mě navigaci nenaučili. Máš lepší nápad, jak se vyhnout skalním městům?“ Zavrtěl hlavou. Věděl, že jinak to v tomto ročním období asi nepůjde. S každým táním se bortily další a další útesy v Tichých stěnách a průchod skrze ně byl častou výzvou pro hraničáře při jejich posledních zkouškách přežití. Kameny na jaře padaly a lidé spící v Tichých stěnách prostě umírali. Tak tomu bylo donedávna, než král dekretem zakázal podobné barbarské zkoušky a spokojil se pouze se souhlasem velitelů. Nálezy těl v posledních letech však dávaly tušit, že některé oddíly stále tento rituál provádějí.

Pokračovali ve své cestě řečištěm, a když se z nedaleké kamenné věže zřítily ledové rampouchy kamsi do hlubin Tichých stěn, byli oba rádi, že zvolili tuto mnohem chladnější a nepříjemnější cestu. Voda

proudila kol jejich bot a kamenů stále rychleji, čím více se blížili do hlubin údolí. Na několika místech byli schopni vystoupit na břeh, vždy však jejich radost měla jen krátké trvání. Další nepropustné a ostnaté keře či divoké přítoky je nutily vracet se do koryta a mnohdy i přebrodit ledový proud na druhý břeh. Údolí bylo členité, dokonalé místo pro divokou zvěř a její úkryty.

„Vidíš nějaké ryby?“ pravil po dlouhé odmlce mladík zaujatě a bedlivě pátral u vymletých břehů po známém lesku rybích šupin.

„Nejsou tu, už jsem je hledal v horním toku, kde byla řeka klidnější,“ odpověděl obratem velmi nahlas Sentrey, aby přerušil burácení blížících se peřejí.

„Měly by tu ale být, voda je čistá a dost hluboká,“ namítl Ellen a jen taktak udržel rovnováhu, když mu podklouzla noha na samém okraji menšího vodopádu.

„Vylovené, nebo zemřely na otravu. U kaskád jsem zahlédl na levém břehu nějaké zbytky a kostřičky. Vysvětlovalo by to, proč se náhle dospělý medvěd vydal na mé panství. Došla mu potrava, začal lovit z nouze. A když zjistil, že kořisti je dostatek, začal se nudit a zabíjet pro zábavu,“ opáčil a přeskočil na břeh, který se už zase zdál schůdný. Tam usedl na řekou ohlazený kámen, aby si odpočinul. Povzdechl si. „A tady je asi další důkaz pro tu otravu,“ poznamenal a ukázal na podivně zkroucené stromy a jejich potomky rostoucí pod jejich pokřivenými korunami.

„Myslíš, že bude opravdu tady?“ otázal se s povzdechem mladík a netrpělivě brnkl prsty o tětivu. Nepřál si, aby si Sentrey povšiml jeho nervozity, přesto se tak stalo.

„Nemyslím, vím to,“ reagoval a posunkem upozornil na místo mezi stromy po jejich pravé straně. Ve stínech stál mohutný smrk, kořeny vrostlé hluboko do země a kmen holý, rozdrásaný mohutnými drápy nepochoybně obrovské bestie.

„Takže ta mrcha je jeskynní,“ konstatoval bez jakéhokoliv nadšení Renar a přidřepł k Palovi.

„Už to tak bude,“ uznal jeho dedukci jako správnou mladý lord. Chvíli na sebe hleděli, zvažující všechny své možnosti, než Ellen vypustil z úst tu nejpravděpodobnější variantu.

„Více lovců?“ Sentrey chvíli přemýšlel a pak jen zavrtěl hlavou.

„Nebude to tak zlé. Jeskynního jsem už zvládl s Torosem. A my dva – zvládli jsme i horší věci. Dva roky zpátky, ta vlčí smečka, pamatuješ? Hladoví, vztekli, a stejně jsme je dostali bez problémů.“ Ellen zvedl obočí.

„Pokládáš za bezproblémové provedení práce i skutečnost, že mám dodnes jizvy přes celou holeň od zubů jednoho z nich?“ Sentrey se rozesmál.

„Neměl jsi k němu lézt. Jsi moc zbrklý. Nejprve se ujistit, pak až vzdát hold dravé kořisti.“ Ellen raději spolkl další slova, jež se mu drala na jazyk, a rovněž usedl na kámen vedle svého přítele. Rozhlédl se po okolí a projel jím třes, avšak nezpůsobil ho poryv ledového větru ani kapka vody, která mu přistála za límcem jeho hnědého oděvu. Nenáviděl tohle místo, cítil v něm něco zvláštního, děsivého, stín čehosi, co se událo dávno, avšak přetrvává v údolí po celá další staletí. Snad jen mimoděk se naklonil ke zčeřené vodní hladině a nabral do dlaně chladnou tekutinu.

„Stejně mě zajímá, co je tu špatně,“ nadhodil Ellen, aniž by odtrhl pohled od křišťálových kapek sklouzávajících po jeho prstech a vračejících se do proudu bystřiny. Sentrey přikývl.

„Něco v ní je, nějaký jed, který pramení z hlubin země. A ty divné kovy ve skalách – kout se nedají, jsou měkké jako kůže a těžší než kameny. Snad i ty jsou prokleté tímhle údolím.“

„Na legendy přece nedáš,“ uchechtl se mladík a neodolal, aby se do přítele nenavezl.

„Na legendy ne,“ odvětil poklidně a upíral zrak do menší tůňky, kde sledoval svůj vlastní, nezvykle jasný odraz. „ale věřím tomu, co vidím, čemu rozumím a co dokážu vysvětlit. Tady vidím spoušť, zkázu a důsledky čehosi, co nedokáže vysvětlit ani učenci z Messlynu, ani největší magistři. Neexistuje-li rozumné vysvětlení, pak je v naší přirozenosti uchýlit se k nadpřirozenu, ke kletbám, mýtům a legendám z temných časů.“

„Myslíš legendu o Garmovi?“ Sentrey mlčel.

„Jen Boží vědí,“ pokrčil po chvíli rameny, „zrovna z téhle legendy věřím jen tomu, že existoval šílenec, který chtěl stvořit armádu z temných stvůr a dravců a vypustit ji na své nepřátele. A věřím také tomu, že ho jeho vlastní ‚vojáci‘ rozervali na tisíce kusů, když k nim sestoupil do jam a pokusil se je cvičit. Ale příběhy o stříbrné koruně, kterou jim poroučel, a o tom, že kdesi v troskách hradu leží její ulomený hrot, který tyhle bestie táhne do hlubin jeho pevnosti... tomu nikdy neuvěřím. Musíš vše brát logicky. Ve skalách na kilometry kolem je jen málo jeskyní. Medvědi a vlci je potřebují – pro přezimování, pro mláďata – a možná právě proto je vždy najdeme v dírách Mar Heros.“ Mladík jej však již dávno neposlouchal. Jeho pozornost si pro sebe

ukradla temně černá skvrna, jež se ani nenamáhala skrýt se řádně za vysokými kmeny stromů.

„Sentreyi? Slyšel jsi už někdy o jezeře v údolí Vorled?“ Palo vzhlédl a překvapeně se rozhlédl po okolí, které poznával, avšak bylo v něm zasazeno něco, co tam prostě nepatřilo.

„Nebylo tu. Ještě na podzim tu nebylo,“ vyhrkl a koutkem oka zahlédl dlouhými věky rozežrané věže Mar Heros, čníci dosud pyšně nad korunami stromů. Tam vedla jejich cesta. Žádná zvěř neopustila svůj úkryt a žádný sněhov nelkal nad údolím, když oba mladíci vyrazili podél břehu podivného jezera po staré, mechem a kořeny rozervané cestě. Jen těžko se dalo věřit skutečnosti, že před několika sty lety tímto hvozdem jezdili rytíři a šlechta na velkolepé slavnosti na nádvořích a v síních starého hradu.

Mlčky sledovali klidnou hladinu a v hlubinách, kam se i sluneční paprsky odvážíly jen lehce nahlédnout, rozeznávali stíny sloupů z dávnych sklepení a kobek, kde ještě možná odpočívaly kosti dávno zapomenutých vězňů. Krátce na to vstoupili bok po boku do zborcených bran místa zvaného Mar Heros.

„Propadá se,“ poznamenal Sentrey s podivným stínem v hlase snad, jako kdyby smutnil nad neodvratnou zkázou prastaré pevnosti, „propadá se do hlubin země. Proto je tu jezero. Pilíře a oblouky ve sklepeních nevydržely ta staletí, pukly a voda z tajícího sněhu zaplavila vzniklou propadlinu.“

„Na východním konci jezera je vidět odtok přes starou mýtinu. Voda asi opouští údolí směrem k Andoryi. Snad ta voda odnese všechnu špínu a konečně bude konec. Třeba se i země uzdraví,“ poznamenal Ellen, Sentrey však nesouhlasil.

„Otrávená je země, ne hrad. Bude to tu pořád dost divný místo. Vezmi to vlevo, mrkni po stopách. Já půjdu na druhou stranu a sejďeme se tady. Neměl by tu být, není nažraný, ale stejně buď opatrný.“ Ellen přikývl a vydal se podél starého obrubníku fontány do hlubin opuštěného města. Po jeho bocích se zvedaly staré hradby a trosky domů, mnohé s propadlými patry či do ulic vyvaleným zdivem. To málo, co zbylo ze dveří či snad okenic, připomínalo spíše obrovský trs dřevomorek než cokoli jiného. V dláždění široké ulice se rozrůstaly trhliny a zdálo se, že celý svah směrem k jezeru, dosud zatížený mohutným obranným valem, má v plánu utrhnout se od zbytku města a utopit se v nově vytvořených hlubinách pod svými patami. Deprese a zmar, to jediné napadalo Ellena, když měkce našlapoval dávno opuštěným koridorem, kdysi dávno dozajista naplněným mnoha stánky,

hlukem a zpěvem. Svět si nepřál pamatovat jméno krále Garma, a tak bylo mezi řádky pergamenů v knihách utopeno i jméno Mar Heros. Město zahynulo v osamění, opuštěno i těmi nejvěrnějšími.

Míjel staré sochy, ohlazené větry a dešti, mrazy a sněhem, sluncem a ledem a uvědomoval si pomíjivost všeho kolem sebe. Kolik z těch soch, bust a sousoší patřilo hrdinům dávno zapomenutého království, kteří věřili, že svou podobou vytesanou do kamene získali nesmrtelnost? Byla to bláhová lidská naděje, pomíjivá tužba, nesmyslný prelud učinit se věčnými, nesmrtelnými a povznést se výš než kam má člověk jako takový právo vzlétnout. Kdyby mohli opustit říši smrti a přijít do těchto míst, pohlédnout do tváří ohlazených soch, dozajista ani oni sami by nedokázali rozeznat sami sebe, byť by hleděli své kopie do prázdných, kamenných očí. Možná v tom okamžiku by dokázali pochopit, zahodit svou pýchu a zastydět se nad svou hloupostí a nesmyslnou vírou ve věčnost. A pokud by se mohli vrátit do života, jistě by jejich kroky vedly jinam. Nebo možná ne, neboť lidé nejsou schopni změny. Ať si svět hoří, my jsme věční. Možná to si mysleli, když Garm začal lehávat s vlastní sestrou a v jamách pod městem týral zvířata a cvičil je jako vojáky. A svět, hořící kolem nich, pohltil i je.

A pak další generace jedna za druhou až do dnešních dnů opakovala pyšně ta samá slova, stále hlasitěji a pevněji, uchváčena a oslepena vírou v sebe sama. Věděl moc dobře, že generace, které přijdou po něm a Palovi, budou tuto chybnou tezi opakovat hlasitěji s každým dalším pokolením dál, až do blízké věčnosti, kdy se slova změní.

My shoříme, vždyť svět je věčný, budou dozajista poslední slova, než se lid vyhubí sám ve své pýše a nesnášenlivosti.

Táhlé hvízdání protálo nehybné ticho zesnulého města. Ustrnul a tiše naslouchal. Další se již neozvalo. V jejich společných signálech tohle znamenalo jediné – vrátit se zpátky na místo, kde se rozdělili. Palo nepochybně našel slují. Obrátil se tedy na podpatku a poklusem vyrazil přes trosky města zpět k přední bráně. Nevědomky zrychloval s každým krokem, až takřka běžel. Sevřené zdi města jej děsily, ač si to nechtěl přiznat. Avšak hrůza, plynoucí z jejich objetí byla jen zlomkem strachu, který zažíval, když pohlédl do temnot dávných sklepů. Stačil jen jediný pohled do stínů za dveřmi a mráz okusoval jeho záda, jako smečka vlků bezbrannou ovci. Così tam v hlubinách sklepů – ne, così ještě hlouběji – trhlo Ellenovu odvahu na cáry, jako dýka trhá maso. Něco nevyslovitelného, così nepochopitelného, jako vítr ženoucí se tímto městem a nesoucí s sebou dávnou melodii. Nenáviděl toto místo – ať již kvůli jeho atmosféře, která člověku vnucovala

temné myšlenky, nebo kvůli historii, se kterou bylo spjato. Oblouk vstupní brány se přiblížil a Ellen se usmál, když si povšiml, že Palo během svého pátrání po medvědí sluji stačil navštívit i starou zbrojnicu, kde vždy nechávali ve voskovaném plátnu několik kusů výzbroje pro sebe či ostatní lovce v úzkých. Nyní se tak opíral o jasanové kopí s dlouhým a neobyčejně širokým ostrím opatřeným těsně nad ratištěm dvěma, do podoby lístků vykovány, křídélky.

„Našels?“ otázal se Ellen napjatě, netuše, proč začíná být z tohoto lovu poněkud nesvůj. Palo přikývl.

„Sedlová brašna s masem už leží před doupětem. Jen co vleze do města, určitě to ucítí,“ odvětil klidně Sentrey a vyrazil zpět do hlubin města, následován Ellenem.

Po několika minutách cesty v naprostém tichu vyšli na Kupecké nádvoří. Přehlédl staré náměstí a gestem Ellena upozornil na příhodné místo pro jejich tábor. Daleko od medvědí sluje a směrem proti převládajícím větrům se toto místo zdálo takřka dokonalým. Ve stínu věkem poničené hradební zdi se nalézal otvor, vstup do zbořené věže. Její trosky ležely všude kolem, kam oko dohlédne, ovšem spodní patra byla nedotčená onou zkázou. Zde, mezi spadányi troskami věže, založili oheň za pomoci dřeva ze stromů, které v tomto kdysi dozajista nádherném městě nahradily jeho lidské obyvatele. Šero se vplížilo do uliček a dva dobří přátelé seděli u praskajícího ohně, který je alespoň trochu chránil před přicházejícím chladem dlouhé jarní noci.

Povečeřeli trochu sušeného masa s bílým chlebem z pekáren Cairn Pala a ulehli k ohništi, poklidně hovoříce o událostech, které donutily Ellena opustit navždy Srázy. Stíny temněly každým okamžikem, a když začaly vykvétat první hvězdy, jejich rozhovor začal pozvolna váznout. Palo vstával každý den velmi brzy, a tak jej dlouhá pěší cesta zmohla. Ellen oproti tomu vstával těsně před obědem, a tak se sám nabídl na první hlídku. Sentrey bez protestů přenechal tuto nepříjemnou povinnost Ellenovi, zachumlal se do své deky a přetočil se na bok, nechaje oheň zahřívát mu záda. Za několik drobných chvil začal mladý vévoda tiše a pomalu oddechovat a Ellen věděl, že usnul klidným a nerušeným spánkem. V hloubi srdce za to byl i rád. Stejně jako potřeboval prodiskutovat některé okolnosti s de Palem, jiné chtěl probrat jen sám se svou myslí, v naprostém tichu a osamění.

V tichu mýjely minuty a posléze i celé hodiny, zatímco Ellen Renar většinou jen netečně rýpal do uhlíků dlouhým dřívkem a někdy přihodil několik větví do skomírajícího ohniště. Čím déle hleděl do řeza-

vých uhlíků, tím více tálo jeho mrazem sevřené nitro. Cítil, jak se po-
city celý den zatlačené kamsi do nejtemnějších hlubin jeho duše vra-
cejí zpět. Opět v jeho hlavě kroužily ty stejné myšlenky, stále ve stej-
ném a neměnném pořadí.

Ethan – Haleon – Elisabeth – Rylan – Talia – Magistr – Malle...

Dokola, do zblbnutí, jako potulný bard hrající ty samé písně před
každým publikem. Chtěl je všechny mít u sebe, nemohl být bez nich.
Rvalo jej to na kusy a led v jeho nitru tál, až konečně první kapky
z roztátého ledovce vytryskly a kanuly do špíny, popela a jarních rost-
lin mrtvých důsledkem žáru jejich ohniště. Plakal, neskrytě a nestydě
se za projev slabosti, který ho ovládl. Nebyl tvrdou ocelí, nebyl ne-
hybným horským štítem. Nebyl dospělým, měl právo. Avšak perma-
frost stvořený Julianem Renarem v jeho nitru nemohl roztavit ani žár
stesku, ani touhu po domově. Ledovec odtál a zůstal jen smutek po
všem a všech, které opouštěl, současně ale věděl, že konal správně.
Uvidí je znovu, věděl to. Jednou je znovu obejmě a o to sladší bude
jejich shledání.

Noc ubíhala rychleji a rychleji a slzy se hrnuly po jeho lících poma-
leji a pomaleji, až konečně vyschly. Zhluboka si povzdechl, jeho rty
se formující do drobného úsměvu při představách, co vše spolu jednou
zase zažijí. Ulehl a otřel poslední zbytky slz ze svých lící. Při pohledu
do temné noci se jeho rty znovu zvlínily jako moře v lehkém vánku, to
když si povšiml bezmračné oblohy, zvoucí jej k upřeným pohledům
do míst, odkud na svět přicházel jen mráz. Se zatajeným dechem hle-
děl do temných a mrazivých hlubin hvězdného nebe, které ho vždy,
i v těch nejhorších momentech jeho života, dokázalo rozptýlit a obrátit
jeho myšlenky zcela jinými směry. Stačilo tak málo. Jen se pokusit
najít slova, kterými by vystihl to, co uvidí nad svou ustaranou hlavou.
A až bude hledat slova, vzletná a pyšná, obavy a pochyby skončí uza-
mčené tam, kam patří, v tom nejtemnějším koutku mysli.

Tiše se vpíjel do namodralých pruhů prazvláštního prachu, táhnou-
cího se přes celé noční nebe. Kroutil se, tančil a plul prázdňnými dála-
vami a ve svých vírech tam, kde se střetl s jinými a lidstvu dosud ne-
viděnými a nepochopenými proudy, tvořil divy a záhady, které se lidé
odjakživa snažili pochopit. Neskutečný počet pestrobarevných hvězd,
množství, jež by vedlo rozumného člověka k výrazu upřímného nepo-
chopení, shlížel na malicherná lidská trápení, války a pomíjivé ro-
mance v tichém opovržení. Když Ellen přehlédl ony zvláštní pruhy
hvězdného prachu, napadlo jej snad posté, že nic nemůže být nikdy
prostou náhodou.

Při pohledu na hvězdné konstelace, planety obíhající kol zářících hvězd a jasné posly z hlubin prázdnoty jej napadala jen myšlenka na architekturu. Vše mělo svůj smysl, vše patřilo na správná místa, aby vše fungovalo. A šance, že by něco takového vzniklo samo? Neuvěřitelně mizivá. Vzpomínal si dobře na starého astronoma, do jehož dalekohledu směl kdysi na strýcově dvoře nahlédnout. Uzřel tehdy mlhovinu, jež popírala náhodovost všeho a všech. V ten okamžik se kryla za zhroucenou věží na západním obzoru, ale Ellen přivolal vzpomínku a představil si ji jasně jako kdysi.

Uprostřed té nejtemnější černě zářila jediná hvězda, jež objímající temnotu vlastnila jako svůj podivuhodný prstenec, po jehož obvodu vybuchovaly pruhy energie, prachu, ledu a neznámých látek všemi směry. Podobnost, již spatřil, už nemohl nikdy popřít. Z neživého materiálu, z mrazivých a nekonečných hlubin na něj hledělo cosi, co ze všeho nejvíce připomínalo lidské oko. Snad jako kdyby dávný architekt života pověsil na nebe svůj náčrt, aby k němu mohl kdykoliv vzhlednout a tvořit podle něj další části svých dětí, obyčejných lidských bytostí.

Jeho myšlenky se zadrhly při uvědomění, jak moc by se o strýce pokoušely mdloby, kdyby zjistil, nad čím jeho synovec po nocích pod šírákem přemýšlí. Nazval by jej nepřítelným, tím si byl mladík velmi jistý. Chladný poryv větru jím otrásl a přinutil jej přitáhnout kožešinu až k bradě. Vichr rozfoukal dosud žhnoucí uhlíky v sutinami ohrazeném ohništi a jemným světlem ozářil spícího de Pala. Mladík se takřka rozchechtal. To byl pohled! Urozený Sentrey Palo, velitel jižních legií almorského království zde ležel na břiše, nohy odkopané a roztažené a pokojně si cosi brblal do teplé deky. Mladík se posadil a zabalil se do své kožešiny. Zaostřil svůj pohled na de Pala a březovou větev, vonící po pryskyřici a jaru prohrábl dohasínající ohniště.

„No teda,“ shrnul tiše a neadresně celému tábořišti, „jak někdo může takhle usnout.“ Tlumené zapraskání větví z hlubin spletených uliček města jej přinutilo vzhlednout. Odložil březovou větev, rukou nahmatl oblouk tisového luku. Mlčky hleděl do temnot za de Palem.

„Sentrey,“ zašeptal tlumeně a koncem luku klepl vévodu přes prsty. Palo tlumeně zabručel a rozespale pohlédl na Ellena. Když zahlédl zbraň v jeho rukou, jeho oči se rozšířily a jakékoliv známky nedávného spánku vymizely. Opatrně se rozhlédl kolem a s tichým zaúpěním se opatrně zvedl na kolena, pevně svíraje štíhlé kopí. Prsty ukázal k tem-